Capitolul 1

Cleo şi Lewis se plimbau pe stradă. Fata nu-şi dezlipise nicio clipă privirile de la prietenul ei. „De fapt, ar trebui să-l ascult cu mai multă atenţie”, îşi zise ea, în timp ce Lewis îi povestea entuziasmat despre valorile pH-ului şi despre proprietăţile osmotice ale pereţilor celulelor. „Dar pălăria lui demodată îmi distrage neîncetat atenţia. De ce-o fi purtând-o atât de des? Arată mult mai cool cu capul gol. Cel mai mult îmi place când îi cade bretonul pe ochi. Îi stă minunat!”

„Doamne! Ce-mi tot trece prin cap?” se dezmetici ea la un moment dat. „Nu pot să mă gândesc în felul ăsta la Lewis! Suntem simpli prieteni! Şi totuşi, arată mult mai bine fără pălărie…”

Lewis şi Cleo se îndreptau spre plajă. Acolo îşi dăduseră întâlnire cu prietenele lor, Rikki şi Emma. Lewis luase cu el nişte probe de apă şi de rocă din grota magică în care se găsea Lacul Lunii şi voia neapărat să le spună şi fetelor rezultatele cercetărilor sale. În afară de asta, băiatul le anunţase că are să le dea o veste.

— Lucrez toată ziua la asta, non-stop! Şi cred că, încetul cu încetul, voi afla ce anume duce la transformarea voastră, le zise Lewis entuziasmat, dând din mâini în fel şi chip.

Într-adevăr, se purta de parcă se afla în pragul unei descoperiri epocale – chiar dacă nu spunea de-a dreptul despre ce era vorba.

Cleo nu se îndoia nicio secundă de faptul că Lewis era pe cale să descopere ceva ieşit din comun, un lucru ce avea să schimbe lucrurile pentru totdeauna. Spera să-i reuşească asta cât mai repede. „Poate că-l împiedică pălăria să gândească suficient de clar”, se amuză ea. Nu-şi permitea să izbucnească de-a dreptul în râs.

— Lewis, tot ce ne-ai zis până acum ştiam şi noi, observă deodată Emma.

— Da, pentru mine sunt cozi de peşte, adăugă Rikki pe un ton sarcastic. Nu şi pentru tine, Cleo?

— Lăsaţi-l în pace pe Lewis, le întrerupse Cleo pe amândouă. El încearcă doar să ne ajute.

Ea era convinsă că Lewis avea să ajungă un mare cercetător. Poate că nu chiar acum, dar, cu siguranţă, va deveni cândva un nume important în lumea oamenilor de ştiinţă. „Da”, îşi zise ea, „Lewis va face o descoperire care va schimba lumea. O să fiu tare mândră de el. Deocamdată însă trebuie să se concentreze şi să găsească o soluţie la problema noastră. Trebuie să descopere de ce Rikki, Emma şi cu mine ne transformăm în sirene la cea mai mică atingere a apei.”

— Aşa este, zise şi Lewis, recunoscător pentru susţinerea lui Cleo.

Cel puţin ea îl lua în serios. Mai trebuia să le convingă pe Emma şi pe Rikki de faptul că muncea din greu numai ca să le ajute.

— Ştiinţa, continuă el, dar se opri imediat pentru a se mai gândi o dată.

„Cum putea să le facă să înţeleagă că ştiinţa era singura în măsură să explice transformarea lor?

— Ştiinţa este cheia care poate scoate la iveală toate secretele vieţii, dar… începu el întorcându-se către Emma şi Rikki şi încercând să-şi susţină afirmaţia cu o postură demnă de un asemenea discurs. Fetele însă căscau plictisite.

— Vă interesează foarte mult, nu-i aşa? le întrebă Lewis dezamăgit.

— Nu, puse Rikki punctul pe i.

Cele trei fete fugiră spre malul apei, lăsându-l baltă. Lewis era uluit. Nu putea să creadă cât de puţin îi respectau munca. Dădu din cap şi porni după ele.

— Ascultaţi, oameni buni, încercă el să le atragă din nou atenţia. Săptămâna viitoare poate că voi avea ocazia să…

Nimeni însă nu-i mai dădea atenţie. Cleo, Rikki şi Emma fugeau nepăsătoare mai departe. Aşa că Lewis alergă după ele, le ocoli şi se opri chiar la picioarele lor, obligându-le astfel să rămână pe loc.

Emma şi Rikki îl priveau încurcate.

— Lăsaţi-o baltă, mormăi Lewis dezamăgit.

— Lewis, zise Rikki apucându-l de umeri. Spune ce ai de zis!

Ochii săi începură să strălucească. Adică fetele erau totuşi interesate de cercetările lui!

Cleo zâmbi. Se bucura că Emma şi Rikki nu doar că-i dădeau o şansă să vorbească, ci chiar îl ascultau cu interes.

— Bine, începu Lewis cu entuziasm. Astăzi vine cineva în oraş, cineva care face tot felul de

cercetări asupra delfinilor în parcul de distracţii. O cheamă Denman. A absolvit cu notă maximă! Vă puteţi imagina aşa ceva?

Aproape că se îneca vorbind. Nu contenea să se minuneze că cineva de vârsta lui Denman avea deja titlul de doctor.

— Vă vine să credeţi? continuă el visător.

— Sunt de-a dreptul fascinată, zise Rikki tăios şi-şi întoarse privirea teatral.

Lewis o ignoră.

— Este o personalitate recunoscută pe plan mondial. Studiază evoluţia celulelor la mamiferele marine. Dacă aş putea să obţin rezultatele ei…

— Şi cum vrei să te apropii de cercetătoare? îl întrebă Emma sceptică, ridicând din sprâncene.

— Am metodele mele, răspunse el misterios.

Până atunci însă nu îşi dăduse seama că, de fapt habar n-avea cum ar fi putut să o convingă pe dr. Denman să lucreze împreună. „Trebuie neapărat să găsesc o soluţie”, se gândi el.

— Nu!

Rikki îi întrerupse gândurile cu brutalitate.

— Nu vei scoate nicio vorbă despre noi în faţa adevăratei cercetătoare!

— Oameni buni, eu sunt… eu, explică el.

Era ferm convins că dr. Denman i-ar fi putut ajuta. De aceea avea nevoie de argumente serioase pentru planul său. De fapt, îi scrisese deja un e-mail femeii biolog, încercând să-şi crească şansele de a fi luat în seamă de o asemenea somitate: voia să devină asistentul ei. Pentru moment însă fetele nu trebuiau să cunoască acest detaliu. Furioase că nu le-a consultat în prealabil, nu ar face decât să exagereze şi să supraliciteze.

— Sunt foarte prevăzător, zise el cu voce tare.

Apoi, dintr-odată, cu o figură de om rănit:

— Adevărata cercetătoare? răbufni el.

Rikki ridică din sprâncene. „Doar este de la sine înţeles”, părea să gândească.

— O să te descurci tu, Einstein, adăugă ea.

— Nu trebuie să afle nimic despre noi, sublinie Emma încă o dată.

— Dacă o să vrea să ne disece? adăugă Rikki.

Încetul cu încetul, îşi dădea seama ce-ar fi putut să le facă un cercetător adevărat.

— Sau să publice despre noi? insistă şi Cleo.

„Asta ar fi chiar mai cumplit decât să ne disece”, îi trecu prin minte, Avea deja în faţa ochilor titlurile de-o şchioapă pe prima pagină a ziarelor: „Senzaţional! Făpturi marine descoperite pe Coasta de Aur” sau „Apariţia unor sirene extraterestre”. Încerca să-şi imagineze reacţia părinţilor ei când aveau să-şi vadă fiica în postură de sirenă în ziar. Simplul gând o înfiora.

Lewis observă imediat spaima prietenelor sale. Trebuia să găsească o cale să le convingă de faptul că el avea să fie cât se poate de atent în preajma lui dr. Denman.

„Fetele reacţionează mult prea brutal”, îşi zise el. „în felul ăsta nu rezolvăm nimic. Trebuie să abordăm lucrurile cu mult calm, cu maturitate şi gândire ştiinţifică.”

Ştia că planul său ar fi putut funcţiona. Trebuia doar să le convingă şi pe ele că sunt în siguranţă.

— Femeia este biolog marin, le explică el, de parcă asta le-ar fi putut linişti în vreun fel. Are aparate speciale… Cele de la noi din şcoală par nişte jucării în comparaţie cu dotarea ei, continuă el entuziasmat. Dacă vreţi să aflaţi adevărul, trebuie să am acces la toate aceste lucruri şi la rezultatele cercetătoarei.

Cele trei fete păreau la fel de sceptice. Starea de panică însă părea să se fi atenuat. Nimeni nu mai trăgea concluzii iraţionale. În plus, nimeni nu punea problema disecţiei.

— Şi cum vrei să faci asta fără să ne tai bucăţi? întrebă Rikki.

Nu era nici pe departe convinsă. Cu toate acestea, ştia că Lewis avea dreptate. Era foarte complicat să afle ce se întâmpla cu ele la contactul cu apa. Întrebările dificile presupun întotdeauna răspunsuri complicate,

— Cu şarm… mă gândeam! le propuse Lewis, zâmbind mândru.

— Pe bune, vorbesc serios! insistă Cleo.

— Haideţi, dragelor, le spuse Lewis, neîncetând să zâmbească. Trebuie doar s-aveţi încredere în mine.

Mergeau unul lângă altul fără să scoată un cuvânt. După câţiva paşi, Emma se opri brusc.

— Bine, Lewis, încuviinţă ea. Trebuie să aflăm ce se întâmplă cu noi.

Se uită la Cleo şi la Rikki. Oare gândeau şi ele la fel? Erau şi ele de acord? Dacă voiau să afle adevărul, nu aveau alternativă. Trebuiau să înţeleagă totul mai bine, ca să poată să înveţe cum să trăiască de acum încolo.

Rikki trase aer în piept, Era resemnată. Emma avea dreptate, dar asta nu însemna că îi şi convenea. Îl privea pe Lewis, jucându-se cu piciorul în nisip.

— Oricum, n-o să dai ochii cu ea, zise ea în cele din urmă îmbufnată.

— Ba da, asta o să se întâmple, răspunse el încrezător.

Dădea impresia că are deja un plan bine pus la punct ca să o convingă pe dr. Denman să-l accepte în preajma ei.

— Cleo? întrebă el, încercând să o privească în ochi.

Părea să sugereze că ea făcea parte din planul său.

Fiecare dintre ele, inclusiv bruneta Cleo, se întreba ce rol avea să joace în toată povestea. Într-un final, ridică nevinovată din umeri. „Habar n-am ce are de gând cu mine”, părea să se scuze.

Capitolul 2

Lewis stătea lipit de peretele laboratorului din parcul de distracţii. Urmărea încordat cum se apropiau nişte paznici, dar şi alţi oameni care i-ar fi putut descoperi. Fredona în minte melodia din Mission Impossible. Abia când se convinse că nimeni nu-i observase, îi făcu semn lui Cleo să se apropie.

Fata se uită încă o dată în jur. Apoi se furişă din spatele unui tufiş. Înaintă spre Lewis pe vârfurile degetelor şi se lipi de perete, lângă el. Numai gândul că ar fi putut fi prinşi îi tăia respiraţia. Cleo ştia că acţiunea asta ar fi putut-o costa locul de muncă.

— Lewis, n-avem voie să intrăm aici, îi şopti.

Era conştient de riscul pe care şi-l asuma Cleo. Totuşi, nu era cel mai potrivit moment să-şi facă mustrări de conştiinţă. Zona interzisă vizitatorilor se afla în spatele bazinului de cercetări cu mamifere marine. Era departe de bazinul delfinilor, de unde se auzeau vocile entuziasmate ale spectatorilor. Spectacolul de la ora două era în plină desfăşurare. Probabil că toată lumea era prezentă – toată lumea, în afară de dr. Denman…

Cu grijă, ridică legitimaţia lui Cleo în dreptul cititorului de pe uşă. Scrâşni din dinţi de încordare. Partea asta a planului putea da greş foarte uşor. Dacă legitimaţia nu permitea accesul în clădire, n-aveau nicio şansă să intre. Deodată însă închizătoarea se deschise cu un clic. Aparatul de citire afişa un led verde – puteau intra! Lewis răsuflă uşurat, apoi îşi vârî capul cu atenţie prin deschizătura uşii.

Laboratorul era gol. Intră uşor, iar Cleo îl urmă.

— Uită-te la asta, zise el fascinat.

Rămase cu gura căscată de uimire, iar privirile îi alergau în toate părţile, încercând să cuprindă tot ce-l înconjura, suprafeţele de lucru păreau să se încovoaie sub greutatea echipamentelor scumpe.

Şi Cleo îşi rotea curioasă privirea prin laborator. Nu avea nici cea mai vagă idee la ce puteau fi folosite atâtea aparate. Şi totuşi se bucura să îl vadă pe Lewis atât de entuziasmat.

„Poate că există ceva aici care ar putea să ne fie de folos”, spera ea. Uită pentru o clipă ce probleme ar fi întâmpinat dacă i-ar fi găsit cineva acolo.

— Ce zici, oare cum arată ea? întrebă Lewis distrat.

Luă o eprubetă cu un lichid verde ciudat şi o ţinu în lumină. Laboratorul avea ferestre mici, prin care pătrundeau câteva raze de soare. „Oare cum arată o expertă în mamifere marine la numai 21 de ani?” se întrebă, mirându-se şi el de vorbele rostite. Puse repede eprubeta la loc.

— Petrece mult timp în apă, îşi dădu Cleo cu părerea. Oare o fi având pielea încreţită de

umezeală?

Tocmai în acel moment auziră un zgomot venind dinspre uşă. Cineva era pe cale să intre în laborator. Erau în pericol! Lewis simţi un nod în gât. Pentru o clipă îşi ţintui privirile asupra picioarelor. De fapt, nici nu voia să afle cine îi descoperise.

„Am fost atât de aproape", îşi zise el, „şi totuşi, nu suficient. Sper că experienţa asta a meritat să-şi piardă Cleo locul de muncă. Ca să nu mai pun la socoteală ca eu am fost cel care a convins-o să intre în jocul meu."

În cele din urmă, îşi ridică privirea. În locul unui paznic furios, zări o femeie foarte frumoasă. Fiinţa asta îţi tăia respiraţia! Părul lung şi blond îi strălucea în soare. Părea o flacără ce îi lumina chipul frumos.

Cleo era încă lângă Lewis. Nu-i plăcea deloc ce vede.

— Pot să v-ajut cu ceva? îi întrebă femeia cu o voce cristalină.

Lewis încercă să răspundă, dar sunetele refuzau să iasă. Rămase ţintuit locului şi fără glas.

— Noi… noi o căutăm pe… dr. Denman, bălmăji el.

— Păi, eu sunt dr. Denman, zise femeia cu un zâmbet şarmant.

— Eu sunt Lew… încercă el să se prezinte. Ăăă, Lewis McCartney, se corectă el citind numele scris pe CV-ul pe care îl adusese cu el.

— Lewis McCartney? îl întrerupse dr. Denman, Nu eşti cumva acela care mi-a trimis 48 de mail-uri pentru postul de asistent?

— Da, eu sunt, răspunse Lewis fericit.

Începea să se liniştească. Cu toate acestea, nu-şi putea stăpâni zâmbetul.

— Uau, zise ea şi-şi retrase mâna. Trebuie să fii un tânăr tare entuziast.

Cleo îi dădu un ghiont. Încerca să-l scoată din starea de stană de piatră în care intrase. Nu reuşi. Lewis nu contenea să zâmbească, „Parcă-i bătut în cap", se gândi ea. „Se face de râs."

— Doar nu eşti vreun hoţ? întrebă cercetătoarea în glumă.

Lewis izbucni în râs.

— Ha, ha, un hoţ! Ce glumă bună! răspunse el, de parcă ideea ar fi fost total deplasată.

Abia atunci îşi dădu seama cât era de ridicol. Îşi aminti cine era şi unde se afla.

— Ea este Cleo, zise el, amintindu-şi brusc că fata se afla lângă el, moment în care descoperi şi privirea ei critică.

— Mă bucur să te cunosc, Cleo, zise dr. Denman politicoasă, apoi i se adresă din nou lui Lewis:

— Drept să-ţi spun, atitudinea ta mi se pare… demnă de admiraţie, mărturisi ea, căutând să descrie într-un fel entuziasmul băiatului. Ştiinţa este cheia care ne dezvăluie secretele vieţii,

Lewis se uită la Cleo, „Vezi?" se gândi el. „Asta spun şi eu mereu," Cleo îşi întoarse privirea către dr. Denman.

— Am putea să vedem la ce lucraţi acum? continuă Cleo, apropiindu-se de mesele de lucru. Ridică un carneţel care se găsea printre aparate.

Îmi pare rău, spuse cercetătoarea, luându-i carneţelul din mână şi conducându-i spre uşă. Mă aflu într-un stadiu definitoriu al lucrărilor. Dar acum am CV-ul tău, Lewis.

Le deschise uşa:

— Bine?

— Bine, încuviinţă Lewis.

În timp ce dr. Denman îl trimitea politicoasă la plimbare, Lewis părea de-a dreptul tranchilizat. Chiar şi după ce uşa i se închise în nas, Lewis încă îşi mai sucea gâtul, încercând să o vadă pe frumoasa femeie.

— La revedere! adăugă el visător, înainte să audă cheia în uşă.

Capitolul 3

Emma şi Rikki încercau să nu râdă în hohote. Mergeau prin parc, aproape de port, în timp ce Cleo le povestea ce se întâmplase în parcul de distracţii. Cel puţin cu asta începuse, pentru că la final se avântase într-un monolog despre biologia marină, despre faptul că nu o considera o ştiinţă demnă de luat în seamă şi că toţi cei care lucrau în domeniu nu puteau fi decât nişte simpli scafandri interesaţi de animale.

Rikki şi Emma o întrebaseră dacă Lewis reuşise să lucreze cu aparatele din laborator, însă Cleo nici măcar nu auzise întrebarea. Ea continua să le povestească despre felul în care reacţionase Lewis atunci când dr. Denman îi surprinsese în laborator.

„Oare ce-şi imaginează el că face?" se ambala Cleo.

Lewis afirmase dintotdeauna că preferă brunetele aşa ca ea! „De când i s-o fi pus pata pe blonde? Nici măcar nu-i chiar atât de frumoasă", se necăji ea. „Bine, e înaltă şi suplă şi are o educaţie aleasă, dar pun pariu că arată groaznic fără machiaj!"

— Dr. Denman? Ha! Mai degrabă… Dr. Baywatch! trimise ea o săgeată otrăvită. Ce-ar putea ea să ştie atât de multe?

— Păi, am căutat-o pe internet, încercă Emma să intervină în mod subtil.

Nu ştia dacă era bine să continue.

— O parte a lucrării de doctorat este o dezbatere importantă despre mutaţii la mamiferele marine… este renumită.

— Hmm, mormăi Cleo cu dispreţ, ca şi când ar fi fost la îndemâna oricui să obţină un titlu de doctor. O fi avut, pur şi simplu, noroc. Pun pariu că nici măcar nu e blondă natural.

Emma nu-şi mai putu stăpâni râsul. N-o mai văzuse niciodată pe Cleo atât de geloasă. Se miră de supărarea pe care i-o provocase. Nu cumva Cleo era îndrăgostită de Lewis? Cei doi erau prieteni dintotdeauna, „De ce să se fi aprins scânteia după atâta timp?" se gândi ea. Nu, nu putea fi vorba despre aşa ceva. Oricum, indiferent de motivul supărării lui Cleo, Emma avea chef să râdă cu poftă. Situaţia era mult prea haioasă.

— Ce-i? întrebă Cleo nevinovată. Îmi fac griji pentru Lewis. Mă întreb cum se simte. Ar fi trebuit să-l vedeţi. Dacă o să-i spună despre noi? Dacă are o influenţă prea mare asupra lui?

Emmei îi pieri râsul brusc. Chiar şi numai gândul că Lewis ar putea să-i dezvăluie ceva lui dr. Denman o îngrozea şi îi dădea fiori. Niciuna dintre ele nu ştia dacă cercetătoarea putea fi de încredere indiferent cât de renumită era ea ca om de ştiinţă. Dacă ar fi aflat ceva despre sirene, existau cele mai mari şanse să dezvăluie totul lumii întregi, iar Emma ştia un singur lucru despre oamenii de ştiinţă: voiau să publice cercetările lor cu orice preţ, indiferent dacă rezultatele erau sau nu interesante. În felul ăsta conlucrau ei. Articolele dădeau posibilitatea altor oameni de ştiinţă să continue cercetările pe respectiva temă, Emma nu-şi putea imagina că cineva care era atât de presat de responsabilităţi ar fi putut păstra un asemenea secret, indiferent de cât de tare şi-ar fi dorit asta.

Capitolul 4

Îl acceptase ca asistent! Lui Lewis nu-i venea să creadă. După ce primise vestea cea bună, se grăbise spre cafeneaua Juicenet. Era sigur că acolo le-ar fi găsit pe Cleo, Rikki şi Emma. Era atât de emoţionant şi spera ca şi lor să li se pară la fel de important. Din poziţia de asistent, considera că avea o şansă unică să afle ce se întâmpla cu prietenele sale şi de ce se transformau în sirene atunci când intrau în contact cu apa. Indiferent cât de mult ar fi crezut Cleo în el şi oricât s-ar fi străduit el în următorii ani… era conştient că nu putea ajunge prea departe cu dotarea din laboratorul şcolii. În câteva zile în echipa lui dr. Denman şi cu ajutorul echipamentului ei, avea şanse mult mai mari să obţină un rezultat.

Imediat ce ajunse în cafeneaua Juicenet, le zări pe fete, care stăteau, ca de atâtea ori, într-un colţişor confortabil, în spatele barului. Lewis de-abia aştepta să ajungă la prietenele sale. Când reuşi, în sfârşit, să se strecoare până lângă Rikki, expresia feţelor lor nu era nici pe departe

emoţionată. Ba dimpotrivă. Cu cât le povestea mai mult despre noul său job şi despre dr. Denman, cu atât mai acuzatoare şi mai îngheţate se arătau privirile lor, Emma părea chiar să scrâşnească din dinţi, în timp ce el vorbea.

— Şi, în afară de asta, ea este om de ştiinţă, adăugă Lewis, completând lista atuurilor care trebuiau să o ridice în slăvi pe dr. Denman.

Ultimul comentariu declanşă însă un mormăit general. În plus, Cleo îi articulă un picior pe sub masă. Nu tare, dar suficient cât să-l debusoleze complet,

— Şi ce anume vrei să spui, Lewis? O s-o scoţi la masă şi o să-i şopteşti, ca din greşeală, despre prietenele tale care au rămas blocate pentru o noapte lângă Lacul Lunii de pe insula Mako şi care acum sunt sirene? îl întrebă Emma.

— Aveţi un pic de încredere, le rugă el. Tot ceea ce vreau este să am acces în laborator.

— Doar că pici în plasa femeilor frumoase, Lewis, îi reproşă Emma.

— Femei frumoase? întrebă Lewis uluit, la auzul celei mai ridicole afirmaţii din lume. Credeţi cumva că mi-am dat seama dacă este frumoasă sau nu? Eu sunt om de ştiinţă!

Cine l-ar fi auzit ar fi zis că în lumea lui nu era loc pentru un lucru atât de banal ca frumuseţea.

— În afară de asta, nici măcar nu e frumoasă, adăugă el îmbufnat.

Soneria telefonului lui Lewis le întrerupse discuţia. Se uită scurt pe ecran, ca să vadă cine îl suna.

— Ea este! strigă el agitat, holbându-se la telefon şi sărind de pe scaun.

Era evident că voia să răspundă şi nu avea chef să fie întrerupt în timpul convorbirii.

Fetele rămaseră fără replică. Nu le venea să creadă.

„Ce-o fi cu el?" se miră Cleo, „în mod normal, este atât de calm şi de echilibrat. Nu l-am văzut niciodată în halul ăsta… Se comportă de parcă ar avea întâlnire cu Shakira sau… ceva de genu'!"

— Are deja salvat numărul ei pe mobil, zise Cleo, pierzându-şi cumpătul în clipa în care realiză că „ea" nu putea fi decât dr. Denman.

Emma o îmbrăţişă pe Cleo cu blândeţe.

Deşi Lewis plecase de la masă, fetele înţelegeau fiecare cuvânt, pentru că el se plimba prin cafenea de colo-colo, ţanţoş ca un cocoş.

— Ce mai faceţi dr. Denman? îl auzeau spunând.

Nici nu-l ştiau atât de linguşitor.

— Hm, hm, da, hm, continuă el dezinvolt şi chicotind.

— Ce râs nervos! constată Rikki, urmărindu-l cu atenţie. Asta nu-i a bună.

— Se joacă cu părul, zise Emma uimită.

Nu-i venea să creadă ce vede.

Lewis continua să se plimbe prin cafenea, de parcă era singur în încăpere. De câteva ori dădu chiar şi peste chelner. Uitase totul din jurul său. Se lovi până şi de masa de biliard, propulsând o bilă direct în gaură. Unul dintre jucători îl privi furios, dar Lewis nu-l observă.

— Ce glumeaţă sunteţi! Aveţi simţul umorului! îl auziră spunând, în timp ce se aşeza chiar pe masa de biliard.

Băieţii care jucau îl priveau uluiţi, încercară să-l dea jos de pe masă, dar el ignora pe toată lumea.

— Chiar că avem o mare problemă, observă Cleo neliniştită, urmărind cât de dezinvolt stătea Lewis pe masa de biliard.

— Da, zise Lewis. Nu, m-aş bucura să fac practica. Sigur, oricând doriţi, zi şi noapte.

Cleo oftă.

— Serios? continuă Lewis râzând.

Apoi încheie discuţia, sări de pe masă şi se întoarse victorios la masa fetelor.

Cleo, Rikki şi Emma se uitau la el, fără să scoată un cuvânt. Niciuna nu era în stare să deschidă gura, Nu înţelegeau îndrăgosteala asta, la care tocmai fuseseră martore.

„Iar eu care credeam că Elliot se comporta ciudat atunci", îşi zise Rikki, amintindu-şi de perioada în care fratele mai mic al Emmei se îndrăgostise de ea. „De data asta e mult mai rău!"

— Deci, acum sunt absolut convinsă, concluzionă Emma în momentul în care Lewis se aşeză lângă ele. În momentul de faţă, nu putem avea încredere în tine.

— Ce?! se apără el indignat.

Nu părea să priceapă despre ce vorbea Emma.

— Lewis, îl atacă ea, încercând să-i atragă toată atenţia. Uit-o pentru un moment aici este vorba despre noi.

Trebuia să-l convingă că viaţa lor depindea de el. Dacă dr. Denman afla că ele erau sirene… nimeni nu ştia ce putea să se întâmple. Bineînţeles că fiecare dintre ele îşi asumase în trecut riscuri mai mari şi au fost gata să fie demascate chiar de mai multe ori dar tot ce se întâmplase înainte părea un joc faţă de pericolul care le pândea acum. Nici nu-şi puteau imagina ce ar fi putut face cercetătoarea cu informaţiile secrete de care dispunea Lewis.

— Sub nicio formă nu ai voie să-i spui ceva despre noi, da? îl avertiză Emma. Ai înţeles? Este foarte important.

Capitolul 5

Ceva mai târziu, Lewis se afla în parcul de distracţii, unde voia să se întâlnească cu dr. Denman, Era încă foarte mirat de ce fetele aveau atât de puţină încredere în el şi de ce făcuseră o asemenea scenă. Doar era om de ştiinţă. Motivele sale erau cât se poate de oneste, iar el lucra cu dr. Denman doar pentru a le ajuta pe prietenele sale, Cleo, Rikki şi Emma, ca să afle răspunsurile la toate întrebările lor. El nu era răspunzător de problemele lor de sirene.

Evident, dr. Denman era tare drăguţă. Totuşi, era nevoie de mult mai mult decât de un aspect plăcut pentru a lucra alături de ea. De ce nu pricepeau prietenele lui că el depunea toate eforturile doar pentru ele?

Oricât de mult încerca să le înţeleagă pe fete, nu reuşea. Aşa că preferă să alunge cât mai repede toate gândurile negre,

Ajunse în laborator. Bătu la uşă şi o strigă pe dr. Denman cât de şarmant putu.

— Lewis! auzi în cele din urmă o voce în spatele său.

Fără să vrea, făcu un pas lateral şi se întoarse. Ceea ce văzuse îl făcu să-şi piardă echilibrul şi se sprijini de uşa laboratorului. Dr. Denman era până la brâu în bazinul de cercetare. Purta un echipament de neopren, pe sub care se zărea costumul de baie. Şi asta nu era totul. Lângă ea înota un delfin, pe care îl mângâia tandru. Pentru Lewis, arăta ca o adevărată zeiţă a mării.

— Bună! zise ea prietenoasă.

Lewis nu era în stare să-i răspundă. Stătea cu gura căscată. Inima-i bătea nebuneşte şi spera să nu roşească prea tare.

— Lewis, începu dr. Denman, aplecându-se peste delfinul de lângă ea.

Părea că nu observase comportamentul ciudat al băiatului.

— Ea este Marge. Mă ajută în cercetările mele. Nu-i aşa că-i fermecătoare? adăugă ea, mângâind delfinul pe spate.

— Da, aşa este, răspunse Lewis gâfâind uşor, fără să se uite la Marge.

— Bine, zise Dr. Denman, dându-i drumul lui Marge şi apropiindu-se de marginea bazinului. Poţi să iei tu asta? îl întrebă pe Lewis, întinzându-i camera video subacvatică pe care o folosise.

— Bineînţeles, răspunse Lewis grăbit.

Luă aparatul şi îl aşeză cu grijă pe rampa din lemn, care ducea spre laborator.

Când se întoarse, cercetătoarea era încă în apă până la genunchi şi încerca să dea jos costumul de neopren.

— Ăăă, mă ajuţi, te rog, cu fermoarul? îl rugă ea pe Lewis, zâmbindu-i.

— Sigur că da, absolut, bălmăji el.

Se apropie de ea, apucă de umeri costumul de neopren şi îl trase cu grijă în jos, de parcă ar fi decojit o banană.

Lewis înghiţi în sec, încerca cu disperare să acţioneze cât mai profesionist, dar se surprinse holbându-se la costumul de baie.

— Mulţumesc, zise dr. Denman scoţându-şi braţele din costumul ud.

— OK.

Într-o clipă redevenise cercetătoarea pe care o ştia.

— Hai să-ţi arăt unde o să lucrezi.

Sări din piscină şi-şi luă un prosop. Îşi şterse părul cu mişcări precise şi îl conduse pe Lewis în laborator, El o urmă fără să scoată o vorbă.

După ce intrară în încăpere, dr. Denman dispăru în spatele unei uşi ca să se schimbe. Lewis nu ştia ce să facă, aşa că se gândi să o întrebe când începuse să se dedice muncii de cercetare.

— Cum aţi aterizat aici? întrebă el din spatele uşii.

— În laboratorul ăsta sau în general? veni replica.

— Păi, cum aţi început cercetările? continuă el. Cum devine o femeie una dintre cele mai sonore voci din lume în cercetarea mamiferelor marine?

— Cred că totul a început în copilărie, explică ea. Am îndrăgit oceanul de când eram destul de micuţă. Îmi aduc aminte că întotdeauna ne petreceam vacanţele la malul oceanului. Fraţii mei au învăţat să facă surfing, iar eu alergam cât era ziua de lungă pe plajă, urmăream tot ce se întâmpla în bazinele dintre stânci şi adunam tot felul de lucruri. De fiecare dată când ne întorceam acasă, tata trebuia să fac loc în maşină pentru găleata mea cu stele de mare, meduze şi scoici. Apoi studiam ore întregi animalele în camera mea. Voiam să aflu cum funcţionează. De regulă, le desenam şi încercam să le ţin cât mai mult timp în viaţă.

— Asta înseamnă că încă de pe atunci ştiaţi că vreţi să deveniţi biolog marin? insistă Lewis, rotindu-şi privirea prin laborator.

— De fapt, nu, răspunse dr. Denman. Asta s-a întâmplat ceva mai târziu, la liceu. Acolo am avut o profesoară de biologie care mi-a explicat valoarea şi responsabilitatea pe care ştiinţa le implică. Mi-a trezit interesul pentru studiile lui Charles Darwin.

— I-aţi citi cartea despre formarea şi evoluţia speciilor? o întrebă el.

— Bineînţeles. Chiar dacă ştiam unele lucruri despre evoluţie, abia după ce i-am citit cartea am ştiut că vreau să-i continuu ideile.

— Şi-atunci v-aţi dus la universitate?

— Exact. Apoi m-am dus la universitate şi, cândva, mai târziu, mi-am dat doctoratul şi am fost desemnată să-mi reprezint universitatea într-o echipă internaţională de cercetare. Împreună cu acea echipă am stat o perioadă la Staţia de cercetare Charles Darwin din Santa Cruz, pe Insulele Galapagos. Acolo am studiat ecologia marină. După un timp, proiectul nu a mai primit subvenţii, dar n-am vrut să părăsesc insula. Erau atât de multe de descoperit şi de cercetat acolo…

Deodată, dr. Denman reveni în laborator. Era îmbrăcată într-un halat alb şi tocmai îşi lega părul cu un elastic.

Lewis era fericit că de data asta îndrumătoarea lui purta ceva mai mult decât un costum de baie.

— Drept urmare, şederea mea la Galapagos a fost o etapă aparte din viaţa mea. În felul acesta am ajuns să cercetez mutaţiile celulare la mamifere, îşi încheie ea explicaţiile. Nu ştiam că studiile mele vor stârni un asemenea interes în cercurile ştiinţifice.

— Incredibil, murmură Lewis, care încă se mai învârtea prin laborator.

— Poftim? observă dr. Denman.

— Hm? răspunse Lewis absent, îşi concentrase toată atenţia asupra unui cilindru gradat, pe care îl ţinea în mână.

— Face parte din dotarea dumneavoastră. Am citit despre toate astea, dar să le am, pur şi simplu, înaintea ochilor… e o nebunie, explică el, aşezând paharul cu atenţie înapoi pe suprafaţa de lucru.

— Păi, ăsta este avantajul când oamenii investesc în proiectele tale, constată ea.

— Este fantastic, zise Lewis şi întinse mâna după o centrifugă. Deci pe ce o să lucrez? întrebă el entuziasmat. Pe microscopul electronic?

Se îndreptă spre masa pe care se afla valorosul aparat.

— Nu, zise el descoperind o maşinărie şi mai mare. Un vaporizator ionic?

Se îndreptă în grabă într-acolo, dar atenţia-i fu atrasă repede de un instrument mai mare: fotometrul de absorbţie atomică, zise el, postându-se mândru lângă aparat.

— Începe mai întâi cu mopul, îi propuse dr. Denman sec şi îi întinse unul.

— O, spuse Lewis dezamăgit.

Capitolul 6

Lui Cleo nu-i venea să creadă! Cele trei prietene stăteau în bucătăria Emmei şi îl priveau uluite pe Lewis.

— Nu poate fi adevărat! Chiar ai şters pe jos cu mopul? îl întrebă Cleo. „Şi eu care-am crezut tot timpul că se ocupă de activităţi ştiinţifice de înaltă clasă pentru a ne ajuta! În clipa asta, nici nu ştiu ce-i mai rău", se gândi ea, „faptul că s-a îndrăgostit de ea sau că ea îl pune să facă lucruri mărunte. Pun pariu că pentru mine nu ar face asta", îşi zise Cleo, privind sceptică în direcţia lui.

— Şi cum ne-ajută asta mai departe? îl chestionă Rikki, luând o bucată uriaşă de pizza de pe aragaz.

Mâncarea rămăsese de cu o seară înainte, dar pe Rikki n-o deranja îi era – îi era o foame de lup!

Emma îi aruncă o privire întrebătoare, de parcă ar fi vrut să spună: „Doar nu te gândeşti serios să mănânci aşa ceva, nu?"

Pe Rikki însă nu o deranja. Muşcă din pizza cu poftă şi îi zâmbi Emmei cu gura mânjită de brânză.

Oameni buni, ştiu ce fac! se apără Lewis. Am acces în laborator. Acum mai am nevoie doar de o probă proaspătă de ADN… poate o… bucăţică de unghie de la picioare, le propuse el şi scoase unghiera din buzunar.

Rikki aproape că se înecă cu felia pizza. Ce propunere era asta? Să mănânci pizza de cu o seară înainte era una, dar să-i dai cuiva o bucăţică din unghia ta? Erau lucruri pe care nici chiar ea nu le putea… digera.

Emma strâmbă din nas. În niciun caz nu i-ar fi dat cuiva o bucăţică din unghia de la picioare, „Nici mie nu-mi place în mod deosebit când îmi tai unghiile", se gândi ea. „E scârbos!" Aşa că se uită plină de speranţă către Cleo.

În mod surprinzător, Cleo nu avea nicio problemă. Unghiile erau unghii – şi cu asta basta. Şi totuşi, cu cât se gândea mai mult la chestia asta, cu atât mai mult o deranja că trebuia să fie ADN-ul ei cel pe care avea să-l analizeze. Dar, la urma urmelor, chestia asta avea să slujească unui scop ştiinţific.

— OK, OK, zise ea, smulgând unghiera din mâna lui Lewis şi fugi în baie. „N-a spus nimeni că trebuie s-o fac de faţă cu toată lumea!"

A doua zi dimineaţă, Lewis se trezi foarte devreme. Voia să ajungă în laborator înaintea lui dr. Denman. Aşa că renunţă la micul dejun, îşi luă rucsacul şi proba de unghie a lui Cleo şi ieşi în goană din casă.

Ştia exact ce trebuie să facă. Spera să găsească laboratorul gol. În cazul ăsta, ar fi avut şi timp să facă repede curăţenie, înainte să apară cercetătoarea. Cu un pic de noroc, ea nici n-avea să-şi dea seama că a fost aici.

Când ajunse în parcul de distracţii, avea planul pregătit în minte. Memorase cu o seară înainte schiţa clădirii şi cunoştea poziţionarea exactă a fiecărui aparat. Pentru a se încadra în timp, îşi compusese câte o mică melodie pentru fiecare dintre acţiunile sale. Aflase de trucul ăsta de la televizor. Cu câteva săptămâni în urmă văzuse un film, în care nişte hoţi de bijuterii procedaseră la fel. Fiecare pas de pe lista acţiunilor era concentrat pe o melodie. De exemplu, dacă aveau exact 3 minute şi 42 de secunde la dispoziţie înainte ca paznicul să dea alarma, fredonau o melodie de 3 minute şi 42 de secunde. În felul acesta aveau tot timpul lucrurile sub control.

Când ajunse în faţa uşii laboratorului, Lewis trase încă o dată aer în piept, apoi trecu cartela de acces prin faţa cititorului. Datorită noului său job, nu mai depindea de cartela lui Cleo.

Intră cu atenţie. Spre marea lui dezamăgire, dr. Denman se afla deja înăuntru. Se opri o clipă din lucru şi îi zâmbi. Lewis simţi cum i se taie respiraţia. „Minunat", îşi zise el. „Planul meu s-a dus pe apa sâmbetei." Acum trebuia să găsească o explicaţie pentru faptul că ajunsese atât de devreme la laborator. Se gândi profund. Dacă era să facă stânga-mprejur, ar fi fost, cu siguranţă, suspect, aşa că încercă să profite de situaţie.

— Ieri nu am curăţat chiar toate suprafeţele de lucru, zise el repede. Aşa că m-am întors. Termin

repede, bine?

— Eşti foarte conştiincios, zise dr. Denman dând din cap aprobator.

Îl măsură din cap până-n picioare.

— Ei bine, eu am cam terminat aici şi o să plec.

— OK, perfect, nu vreau să vă deranjez, se scuză Lewis, începând să spere din nou. „Poate că am totuşi o şansă şi pot să petrec ceva timp singur în laborator", se bucură el.

— Curăţ imediat, zise el cu voce tare.

— Atunci, te las singur, zise dr. Denman şi dispăru.

„Perfect!" îşi zise Lewis. „Asta da şansă. Sper doar ca dr. Denman să lipsească suficient de mult cât să pot lucra şi eu un pic." Fugi şi ascultă la uşă. Era singur! Se apucă imediat de treabă. O zbughi direct spre microscopul electronic. Scoase unghia lui Cleo din buzunar, luă un bisturiu şi tăie o bucăţică din probă, apoi o aşeză sub microscop. Trebuia să afle neapărat dacă se modificau celulele. Poate avea să descopere ceva neobişnuit în pereţii celulelor, ceva care declanşează incredibila reacţie a fetelor la apă.

Lewis se concentră asupra microscopului şi mări imaginea pe ecranul de lângă el. Studie imaginea pentru o clipă, apoi umplu o pipetă cu apă sărată. „Sper să pot observa în direct reacţia celulelor la apă", gândi el.

— Ei, îţi place? se auzi vocea lui dr. Denman în spatele lui.

Lewis se ridică brusc. Îl prinsese asupra faptului!

— Ăăă, ăăă, eu doar… bălmăji el, săpând adânc în minte după o scuză bună.

— Nu-ţi face griji, zise dr. Denman zâmbind. Ştiam eu că n-o să rezişti, adăugă ea de parcă ar fi premeditat totul. Să cureţi suprafeţele de lucru? Hai nu mai spune!

Lewis rânji nervos. „Ea crede că folosesc echipamentul doar pentru distracţie", se gândi el. „Dacă reuşesc să-i întreţin ideea asta, tot e bine. Nu-i chiar totul pierdut."

Din fericire, în clipa în care intrase dr. Denman şi Lewis se speriase, el se împiedicase de un cablu şi deconectase monitorul. Aşa că cel puţin nu văzuse despre ce era vorba. Acum trebuia să se asigure că nu se apropie prea mult de microscop ca să vadă proba.

— La ce te uitai? îl întrebă ea, închizând uşa în urma ei.

Era exact întrebarea pe care Lewis n-ar fi vrut sub niciun chip s-o audă.

— A, la nimic, zise el scurt, dând din mână. O nimica toată, e ceva ce-am găsit pe plajă.

Oricât de proastă era explicaţia, altceva nu-i trecuse prin minte în condiţiile date.

— Cred că este nisip sau ceva de genu' – nimic interesant.

— La urma urmelor, absolut totul este într-o oarecare măsură interesant, zise femeia şi se apropie de masa de lucru.

Se uită curioasă la microscop.

— Fiecare lucru are propria lui istorie.

Lewis devenea tot mai neliniştit. „Dacă se mai apropie un pas", îşi zise el, „o să vadă că nu este doar nisip. Atunci o să am de dat nişte explicaţii." Trebuia neapărat să găsească o soluţie.

— Vai, ce târziu s-a făcut, constată el, uitându-se la ceas.

În felul ăsta observase şi cât de departe se afla proba de el. „Dacă reuşesc să mă mişc suficient de repede…"

— Trebuie să plec la şcoală, zise el deodată.

Fără să mai piardă vreo secundă, luă eprubeta cu proba, îşi aruncă rucsacul pe spate şi o zbughi spre uşă.

Se strecură pe lângă dr. Denman şi aproape că o lovi. Cu toate acestea, părăsi laboratorul fără să se mai uite în urmă. Cum avea să considere ea comportamentul său – avea timp suficient să se gândească mai târziu la asta. Acum nu conta decât să poată părăsi laboratorul cu bucata de unghie a lui Cleo în siguranţă.

Când ajunse afară, Lewis se sprijini pentru o clipă de zidul clădirii şi încercă să-şi tragă sufletul. „Am reuşit! A fost cât pe ce să o încurc!"

Lewis habar n-avea că, între timp, dr. Denman se dusese drept la microscop, porni calculatorul şi aşteptă să apară imaginea pe ecran.

— Ia să vedem ce avem aici? îşi zise ea încet, privind prin microscop.

Trebuia să ştie ce anume îi stârnise un asemenea interes lui Lewis.

Celulele erau de origine umană, dar dr. Denman nu mai văzuse aşa ceva. Luă pipeta cu apă sărată pe care Lewis o lăsase pe masă şi picură pe lamă.

— Incredibil!

Celulele începură să se deplaseze în momentul în care veniră în contact cu apa. Lichidul părea să le alimenteze cu energie. Celulele intrară, pur şi simplu, într-un dans spectaculos. Apoi îşi schimbară brusc structura, transformându-se într-un soi de cristal. Mutaţia avea loc chiar sub ochii ei!

Dacă Lewis ar mai fi fost în încăpere, ar fi văzut cum tânăra cercetătoare se sperie şi făcu un pas înapoi de la microscop.

— Doamne, Dumnezeule, rosti ea şi se aşează ameţită pe un scaun.

Între timp, Lewis alerga pe lângă bazinul delfinilor. Încă tremura la gândul că evitase o adevărată catastrofă. Scăpase basma curată, cel puţin aşa-şi imagina el…

„Sigur o să creadă că sunt un idiot", îşi zise în sinea lui. Se gândea ce o să zică dr. Denman data viitoare când avea să dea ochii cu ea. „Oricum, e mai bine decât să mă considere Cleo un idiot, OK – cum stăm? Am luat totul cu mine, Eprubeta e în buzunar." O verifică. „OK." Unghia lui Cleo era în eprubetă. „OK. Lama este în… în…" Căută nervos în toate buzunarele, Nu era. „Lama de sticlă este…" Căută în rucsac. Atunci îi pică fisa unde era. Înţepeni de spaimă! În disperarea sa de a scoate eprubeta din laborator, uitase lama de sticlă cu proba în microscop. „O, nu!!!" se gândi el, intrând în panică. „Nu! Nu! Nu!"

Fără să mai piardă o secundă, se năpusti înapoi, alergă pe cărare, urcă scările în goană şi intră în laborator.

Spre mirarea sa, dr. Denman era încă acolo. Scria agitată ceva într-un caiet. Într-adevăr, nu se afla lângă microscop. Lewis încă mai spera. „Poate că totuşi nu şi-a vârât nasul."

— Dr. Denman, cred că mi-am uitat… începu el cu explicaţiile.

— Preparatul? îl întrerupse ea scurt şi îi înmâna o cutiuţă. Hm, ştiu că nu este nisip, Lewis. Nu ştiu despre ce este vorba.

Lewis luă cutiuţa. Îi tremura mâna, dându-şi seama că ea văzuse proba. Doar un idiot şi-ar fi putut imagina că n-avea s-o intereseze.

— Ăăă… este… un proiect personal, explică el, sperând că cercetătoarea n-avea să continue cu întrebările, în sinea sa ştia însă că probabilitatea era extrem de mică. „Asta n-o s-o creadă", îşi zise el. „Dacă este un adevărat om de ştiinţă, o să vrea să ştie exact ce se petrece, iar eu n-o să mai am niciun fel de scuză."

Nu ştia cum să iasă din încurcătură. Nu putea să dea în vileag problema fetelor.

— OK, zise dr. Denman zâmbind, ca şi când totul era în ordine. Perfect!

Lewis era uimit. „A zis cumva perfect? Unde o fi ceva perfect în toată treaba asta? Tocmai a văzut celulele de sirenă şi spune că totul este OK?" Nu scoase însă nicio vorbă.

— Ascultă, continuă dr. Denman. Mâine aş vrea să fac nişte scufundări şi aş avea nevoie de ajutor. Ai chef de ceva experienţă practică?

— Da, sigur, răspunse Lewis, încercând să se relaxeze. „Poate că totuşi o să uite toată povestea", spera el. Se uită pentru o clipă în ochii ei. Să fie ăsta un plan bine pus la punct? Avea cumva de gând să-l tragă de limbă de unde avea proba? Sau îşi făcea griji de pomană?

Dr. Denman îi zâmbi nevinovat, de parcă uitase într-o clipită de preparatul cu pricina, „Poate că totuşi e de încredere", îşi zise el, „în plus, cum aş putea refuza invitaţia unei cercetătoare atât de frumoase? Dacă particip la scufundări alături de ea, poate c-o să aflu şi eu cum se analizează o probă de ADN cu echipamentul din laborator."

— Sună bine, se bucură el.

— Deci ne vedem mâine? întrebă ea, lovind uşor cu creionul în caiet.

Femeia dădea semne că vrea să-şi continue treaba.

— OK, da, răspunse Lewis şi-şi văzu de drum.

Ţinea strâns în mână cutiuţa cu lama de sticlă. Se simţea uşurat – ca niciodată până atunci.

Recuperase preparatul, iar restul unghiei lui Cleo se afla în siguranţă în buzunarul său. În afară de asta, urma să meargă la scufundări împreună cu dr. Denman – era cum nu se poate mai bine!

Imediat ce Lewis închise uşa laboratorului în urma sa, cercetătoarea deschise o altă cutiuţă, care se afla pe masă lângă ea. În ea se afla lama de sticlă de la Lewis – cu bucăţica de unghie a lui Cleo.

Capitolul 7

— Lewis, a văzut proba! Cum ai putut? strigă Emma.

Stătea pe marginea patului lui Cleo – Rikki şi Cleo se aflau lângă ea. Toate trei îi aruncau priviri pline de reproş. Lewis stătea în faţa mesei de toaletă a lui Cleo şi tocmai le povestise întâmplările petrecute în laboratorul. Dr. Denman. Părea destul de satisfăcut de turnura pe care o luaseră lucrurile.

Emma, în schimb, îşi ieşise din fire. Chiar nu-şi dă seama ce-a făcut?" se gândi ea. „Am ştiut de la bun început că nu putem avea încredere în el! Acum faimoasa cercetătoare precis aleargă la prima universitate şi, înainte să ne dăm seama, o să afle o lume întreagă secretul nostru!"

— Pur şi simplu, nu aveţi o viziune de ansamblu asupra lucrurilor! Argumentă Lewis, trântindu-se pe singurul scaun liber din cameră. A fost un accident, Şi, în afară de asta… adăugă el apropiindu-se de fete,… ea este om de ştiinţă. Aşa lucrează ei!

— Cum? îşi trădează prietenii? îl atacă şi Rikki.

Dezaprobase de la bun început planul lui Lewis. Cu greu se abţinea să le spună fetelor că ea le avertizase. Văzuse suficiente filme despre oameni de ştiinţă nu tocmai… ortodocşi, care nu puteau fi nicidecum de încredere. OK – unii dintre ei încercau să facă bine – evident că, fără motiv, nu lua nimeni premiul Nobel. Rikki ştia însă că, în decursul istoriei, au existat o mulţime de cercetători avizi de putere. Era convinsă că în aceste cercuri era un lucru obişnuit să-ţi trădezi prietenii. Ar fi vrut să-l întrebe pe Lewis dacă a auzit vreodată numele de Frankenstein.

— Nu, răspunse Lewis iritat. Compară rezultatele. Aşa se procedează la noi.

— La noi? se enervă Rikki şi mai tare.

Era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit să fie băgată în aceeaşi oală cu această dr. Denman.

— La noi, cercetătorii, explică Lewis, încercând să nu pară tocmai frustrat. Pe noi ne mână doar setea de cunoaştere. Credeţi-mă, este OK.

— Şi dacă setea ei de cunoaştere o mână să ne disece? întrebă Rikki, căutând din priviri suportul lui Cleo şi al Emmei.

Amândouă încuviinţară din cap. Niciuna dintre ele nu avea nici cea mai mică tragere de inimă să sfârşească sub formă de sushi pe o masă de laborator, cercetată de oamenii de ştiinţă în halate albe, care voiau să afle cu tot dinadinsul cum funcţionează sirenele.

— Ea nu-i aşa! răspunse Lewis.

Avea senzaţia că vorbeşte în gol. „Minunat!" se gândi el. „Ne-am întors iar la masa de disecţie! Dac-ar fi văzut ce am descoperit în laborator, atunci precis m-ar fi înţeles. Dr. Denman nu-i ca alţi oameni. Ea este exact aşa cum aş vrea şi eu să fiu – nu e ahtiată după senzaţional, dar, indiferent ce le explic eu fetelor, ele nu vor să mă-nţeleagă."

— Trebuie să plec acum, zise el, ridicându-se şi făcându-le fetelor scurt cu mâna.

Apoi ieşi pe uşă.

— Ne vedem mâine, adăugă el, înainte să o închidă.

— Lewis… De regulă, nu-i chiar atât de morocănos, zise Rikki, întorcându-se spre Emma şi Cleo, după ce băiatul ieşise din cameră.

Amândouă se uitau la ea cu compasiune. Doar văzuseră toate cât de ciudat se comportase în cafeneaua Juicenet când l-a sunat dr. Denman. Nimic nu le-ar fi putut convinge de contrariu. Lewis era îndrăgostit până peste urechi de femeia asta. În condiţii normale, băiatul era de încredere, dar acestea nu erau condiţii normale. Indiferent ce se întâmpla între cei doi – Lewis şi această cercetătoare, băiatul se schimbase. Asta însemna că pentru o perioadă trebuiau să fie atente la cei doi.

— Cine este pentru să nu mai avem încredere în Lewis să ridice mâna, zise Rikki, ridicând ambele braţe.

— De acord, îl ţinem sub observaţie, zise Emma şi ridică şi ea mâna, chiar dacă nu chiar atât de avântat ca Rikki.

Cleo oftă. Oricât de mult i-ar fi displăcut, nu putea să nu recunoască faptul că prietenele ei aveau dreptate. Trebuiau să-l urmărească pentru o vreme pe Lewis. „Nu-mi vine să cred că-l lucrez pe la spate", se gândi Cleo tristă. „Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar putea să se întâmple aşa ceva." Deodată simţi nevoia să bea ceva. Trebuia neapărat să scape de gustul amar din gură.

Capitolul 8

Cleo nu se simţea deloc bine. Nu era corect să-şi spioneze un prieten – chiar dacă Emma şi Rikki aveau motive să îndoiască de el, Pe de altă parte, i se părea captivant să se joace de-a detectivul şi să-l ţină sub observaţie.

Înainte de a ieşi de dimineaţă din casă dorise chiar să le convingă pe Emma şi Rikki să se îmbrace cu haine de camuflaj negre, aşa ca nişte adevăraţi spioni. Emma dăduse ochii peste cap, explicându-i că nu este cazul să exagereze. Cleo, în schimb, nu credea că ar fi fost greşit să îmbrace hainele potrivite fiecărui context. Se ascunseseră toate trei după un teanc de cutii de ambalaj şi se uitau cum Lewis şi dr. Denman încărcau echipamentul în barcă. Cleo se gândi că în mod sigur s-ar fi simţit mai bine într-o pereche de jeans negri şi într-un pulover negru. Din fericire, Lewis şi cercetătoarea erau prinşi într-o discuţie şi nu-şi despărţeau privirile unul de la celălalt. Cleo era sigură că nu fuseseră descoperite.

„De fapt, cred că ne-am fi putut transforma în sirene aici, sub ochii lor", se gândi ea. „Lewis este atât de absorbit de dr. Denman, încât cred că nici nu ar fi observat."

Deodată simţi o lovitură. Rikki îi dăduse un ghiont şi se uita urât la ea.

— Şşş!!!

— Ce-i? întrebă Cleo, nevinovată.

Nici măcar nu-şi dăduse seama că râsese încet.

Imaginea lor ca sirene, dând din cozi în faţa lui Lewis, i se părea prea simpatică. Se apropiară pe furiş, încercând să audă ce era atât de interesant în discuţia dintre dr. Denman şi Lewis.

— Ştiinţa nu serveşte doar la satisfacţia propriei curiozităţi, Lewis! îi explica tânăra cercetătoare. Ea trebuie să aibă un scop, ea trebuie să servească umanităţii.

„Oare toţi oamenii de ştiinţă îşi pierd timpul ţinând altora predici?" se miră Cleo.

— Sunt de acord cu asta, răspunse Lewis.

Părea să-i placă într-adevăr discursul.

— Doar ştiinţa poate face lumea mai bună, dr. Denman.

Cleo întoarse ochii spre Emma şi Rikki. „Cât de teatral!" se gândi ea, enervată.

— Ce tot vorbesc ăştia doi? îi şopti Rikki.

— Lewis! Te rog! Doar lucrăm împreună, nu-i aşa? Spune-mi Linda!

— Linda? întrebă Lewis.

Părea şocat şi dezamăgit, în acelaşi timp.

— Cum aşa?

„Pare că i-ar conveni să o numească în continuare dr. Denman", se gândi Cleo. „E tipic pentru Lewis. Se lasă întotdeauna impresionat de titluri, mai ales, de cele academice."

Fata râse în sinea ei. Oare cum ar reacţiona Lewis dacă ar întâlni un profesor doctor? „Probabil că asta ar fi prea mult pentru el", îşi zise ea, un pic răutăcioasă, O auzi şi pe Rikki oftând. Probabil că se gândea la acelaşi lucru.

— Aşa mă cheamă! răspunse dr. Denman sec.

— Oh! îngăimă Lewis, încă dezamăgit. Deci, continuă el, un pic mai vesel şi ridică o altă cutie cu echipament de cercetare, Chiar avem nevoie de toate astea?

— Da! Oricum, de majoritatea dintre ele, primi răspunsul. Asta e şi atât de atractiv la ştiinţă,

Lewis, îi explică ea, aşezând un aparat de filmat subacvatic lângă celelalte lucruri. Jucăriile sunt super,

— Şi încotro mergem? întrebă Lewis.

— Mă gândeam la insula Mako, răspunse cercetătoarea.

De spaimă, Lewis aproape că scăpă echipamentul de scufundări din mâini. Auzise corect?

— Insula Mako? mormăi el, abia stăpânindu-şi vocea. Ăăă, nu-i o idee chiar atât de bună, Nu-i nimic de văzut acolo.

Cleo de-abia îşi stăpânise un ţipăt datorită lui Rikki, care-i mai dăduse un ghiont în coaste.

Nu puteau să-şi permită să fie descoperite. Era important să afle cum evoluau lucrurile.

„De ce tocmai insula Mako?" se gândi Cleo. „Lewis ştie că nu o poate duce acolo. Nu poate fi chiar atât de îndrăgostit încât să se gândească să o ducă pe insula Mako! Hai, Lewis, convinge-o!"

Cleo se uită din nou spre barcă, văzu pe dr. Denman cum îl privea întrebătoare pe Lewis, care nu era în stare să scoată un sunet. Încercă să se adune.

— Nu! Chiar nu-i nimic interesant acolo! bălmăji el, reuşind chiar să pară convingător. În plus, acolo sunt mulţi rechini. Rechini mulţi şi mari…

— Ei, haide Lewis! Nu-mi spune e te temi de rechini! îl întărâtă cercetătoarea.

— Eu? Nici pomeneală! răspunse Lewis, dintr-odată mult mai îngrijorat.

Nu voia ca ea să creadă că-i este frică de rechini. Pe de altă parte, nici nu voia să fie răspunzător de faptul că mergeau pe insulă. Nu putea să-i spună adevăratul motiv şi era conştient că nu avea nicio scuză plauzibilă pentru a nu merge acolo. Oftă, simţindu-se prins în capcană.

— Bine, atunci! Pe insula Mako. „mormăi el.

— Perfect atunci! răspunse dr. Denman cu hotărâre.

Aveau să meargă pe insula Mako, indiferent dacă lucrul ăsta îi convenea sau nu.

Resemnat, băiatul încărcă restul echipamentului pe barcă. Apoi se urcă şi el.

Când porni motorul, Cleo se întoarse către prietenele ei. Păreau la fel de îngrijorate ca şi ea.

— E nebun! zise ea, E nebun de legat! Cum poate să o ducă acolo?

— Trebuie neapărat să le-o luăm înainte! hotărî Emma.

Cleo şi Rikki încuviinţară. Trebuiau sa ajungă pe insula Mako înaintea bărcii. Chiar dacă Lewis şi dr. Denman nu s-ar fi apropiat de Lacul Lunii, zona din preajma insulei nu era pentru cercetători. Putea deveni periculos. Singura soluţie era să-i ţină sub observaţie pe Lewis şi pe noua lui prietenă.

Capitolul 9

Fără să mai piardă timpul cu alte discuţii, Cleo, Rikki şi Emma fugiră spre celălalt capăt al portului în momentul în care barca lui dr. Denman dispăruse din peisaj. Se mai asigurară o dată scurt, apoi săriră în apă. Lewis şi dr. Denman aveau deja un avans considerabil. De aceea, ele nu-şi puteau permite să piardă nicio secundă. Trebuiau să ajungă pe insula Mako înaintea bărcii.

În clipa în care atinseră apa, cele trei prietene simţiră furnicăturile de rigoare, premergătoare transformării. Le străbătu un fior prin tot corpul, apoi apărură cozile puternice şi strălucitoare, ce le înlocuiau picioarele, Dintr-o privire, hotărâră să pornească într-o cursă nebunească spre insula Mako.

La un moment dat, Cleo oftă uşor. Văzuse barca, care vuia în stânga fetelor. „I-am ajuns", se bucură ea. „Cu siguranţă, vom ajunge înaintea lor!" Le arătă şi celorlalte două descoperirea ei. Şi ele văzuseră barca, dar asta nu însemna că aveau vreme să se relaxeze. Trebuiau să fie toate trei pe poziţii în clipa în care ajungeau dr. Denman şi Lewis. Aşa că îşi continuară cursa şi încetiniră abia atunci când se apropiară de reciful care înconjura insula. Acolo, se ascunseră printre stânci şi alge, pe fundul mării, şi aşteptară venirea bărcii. La scurt timp, aceasta apăru. Peste câteva clipe, fetele zăriră elicea care se apropia de ele prin apa limpede. Sirenele rămaseră liniştite, în ascunzătoarea lor, urmărind barca ce trecea pe deasupra lor.

Motorul se opri, Barca se mai legănă o vreme, până când ancora se agăţă de marginea recifului.

Cleo urmărea agitată fiecare mişcare a ambarcaţiunii. Din locul în care se afla, în spatele unei

stânci acoperite de corali, putea vedea doar siluetele neclare ale celor doi care se aflau încă la bord. Vedea cum Lewis regla tubul de oxigen, pe care şi-l aşează apoi pe spate. Apoi, îşi puse masca pe faţă şi ridică două degete. Era pregătit.

Cei doi plonjară în apă.

Peste câteva clipe înotau deja spre recif. Cleo le putea urmări fiecare mişcare.

Cu lumina soarelui în spate, cei doi păreau nişte foci care se scufundau. Peste tot, apa strălucea sub razele soarelui.

În alte condiţii, Cleo ar fi fost impresionată de privelişte, dar acum era, pur şi simplu, speriată.

Cercetătoarea, urmată de Lewis, se îndrepta cu mişcări sigure spre intrarea subacvatică în grota unde era Lacul Lunii.

Emma o strânse de mână pe Cleo. „Dacă femeia asta ajunge în grotă", se gândi ea, „putem să ne luăm adio de la speranţa că nu vom ajunge un preparat pe masa de disecţie."

Chiar dacă nu era obligată să facă asta, fără să vrea, Cleo îşi ţinu respiraţia. Dr. Denman se afla foarte aproape de grotă. Ştia că intrarea era acoperită cu alge şi totuşi Cleo era conştientă că erau suficiente câteva mişcări de labe de scafandru şi dr. Denman avea să o descopere. Apoi nimic n-ar mai fi putut-o opri să cerceteze locul îndeaproape.

La un moment dat, cercetătoarea o luă într-o cu totul altă direcţie.

„Încotro o fi vrând să meargă?" îşi zise Cleo, întrebându-se ce anume o determinase să schimbe direcţia.

Apoi îl zări pe Lewis. Acesta se aplecase deasupra unor corali superbi, în formă de ciuperci, îi făcuse un semn lui dr. Denman să-l ajute să ia nişte eşantioane. În felul ăsta le salvase. Cleo era convinsă că Lewis habar nu avea ce făcuse, doar el nu văzuse niciodată intrarea în grotă, dar nu mai conta, intenţionat sau nu, Lewis împiedicase o adevărată catastrofă. Era atât de fericită, încât ar fi vrut să înoate spre el şi să-l îmbrăţişeze, dar sentimentele ei se schimbară brusc. Cu cât se liniştea văzându-se în afara pericolului, cu atât realiza cât de tare o supărase Lewis.

„Om fi noi salvate acum, dar cum a putut să acţioneze atât de iresponsabil? Nici n-am fi ajuns într-o asemenea situaţie dacă Lewis nu ne-ar fi târât aici. Dacă el n-ar fi fost atât de nebun să meargă cu dr. Denman la scufundări, acum n-ar trebui să supraveghem barca. În afară de asta, aş fi avut altceva mai bun de făcut decât să mă ascund pe fundul oceanului, să o strâng pe Emma de mână şi să-mi fie teamă că femeia asta o să găsească intrarea în grotă. Numai Lewis este de vină!" se gândi ea apărată. „Lewis şi noua sa slăbiciune pentru blonde ne-a adus aici."

Când Lewis şi dr. Denman se întoarseră în port, el nu o mai ajută la descărcarea echipamentului. Imediat după ce ancora barca, sări pe uscat. Mormăi ceva despre o întâlnire uitată şi dispăru din port. Fugi în grabă spre casa Emmei. Probabil că cercetătoarea nu văzuse nimic suspect în apă. Lewis însă, da. Cu siguranţă, nu fusese o înotătoare de delfin, din unghiul în care se aflase. Când ajunse la Emma, era de-a dreptul nervos. „Cum au putut?" se supără el. Pe de o parte, mă învinovăţesc pe mine că nu sunt suficient de prevăzător, iar ele, pe de altă parte, înoată chiar sub nasul lui dr. Denman. Chiar vor să-şi expună cozile de sirenă în văzul tuturor? Ce-o fi în mintea lor?" Dar ceea ce-l supăra cel mai tare era faptul că fetele nu mai aveau deloc încredere în el. „Ce îşi imaginează ele – că mă spionează pe mine?" Nu înţelegea ce făcuse pentru a fi atât de blamat. Semăna cu o trădare. Şi asta după tot ceea ce făcuse el ca să le păstreze secretul.

— Aţi crezut că nu o să observ că mă spionaţi? o întrebă pe Emma de cum intră pe uşă.

Cleo şi Rikki stăteau în spatele ei.

— Unde mai este încrederea? Adăugă el, uitându-se în ochii fiecărei fete.

— Încrederea? răspunse Emma, închizând uşa şi îndreptându-se spre bucătărie. Cred că s-a dus pe apa sâmbetei în momentul în care, din greşeală, ai dat proba ADN a lui Cleo unei renumite cercetătoare.

— Nu, zise Rikki amărâtă, nu, eu cred că s-a dus pe apa sâmbetei în momentul în care a condus-o pe dr. Baywatch pe Insula Mako.

— Ai mers prea departe, Lewis, interveni Cleo, privindu-l în ochi.

„Dar e ridicol", se gândi Lewis. „Ele chiar cred că profit de încrederea lor, după toate câte am

făcut pentru ele? La Rikki, lucrul ăsta nu mă surprinde. Nici la Emma. Dar Cleo? Este prea mult! Chiar am crezut că mă cunoaşte mai bine. Se pare că m-am înşelat!"

— Deci nu aveţi încredere în mine? Zise el cu voce tare. Din tonul lui, fetele înţeleseră cât de tare îl răniseră acuzaţiile.

— După ce am trecut prin atâtea? mai întrebă el.

Emma şi Rikki îl priveau fără să-l înţeleagă. Parcă ar fi vrut să spună că ei nu au trecut prin nimic împreună. Cleo însă nu reuşi să reziste privirii lui Lewis. Necăjită, îşi înclină capul. Ea ştia că Lewis făcea parte din povestea lor. Din prima noapte pe insula Mako, până în urmă cu câteva zile îi fusese întotdeauna recunoscătoare pentru faptul că putuse să-i spună orice, dar acum dr. Denman intrase în viaţa lor. În adâncul sufletului ei, Cleo ştia că totul avea să se schimbe. La gândul ăsta, îi dădură lacrimile.

— Am muncit din greu, explică Lewis cu avânt, dar vocea lui se frânse. Am încercat în mod serios să găsesc un răspuns la ceea ce vi se întâmplă şi iată cum mă trataţi acum.

— E vorba de viaţa noastră, Lewis! Zise Rikki, supărată, şi se aşeză la masa din bucătărie, între Emma şi Cleo, astfel că toate cele trei fete stăteau acum în faţa lui. Trebuie să fim atente şi cred că şi tu ar trebui să fii la fel!

Lewis părea şocat şi extrem de rănit, în tot timpul ăsta am crezut că suntem o echipă", îşi spuse în sinea lui. „Dar evident că ele cred că ceea ce se întâmplă este doar treaba lor. Dacă este aşa, de ce mi-au mai cerut ajutorul? Dacă ele cred că se descurcă singure, nu au decât s-o facă şi atunci să uite că ştiinţa ar putea fi singura lor şansă de a obţine un răspuns. În ceea ce mă priveşte, de acum încolo, n-au decât să facă ce vor."

— Ştiţi ce cred eu? întrebă cu voce tare, convins fiind că era momentul să dea cărţile pe faţă. Sunteţi ca nişte copii mici!

Rikki îl privi uimită, Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea lui Lewis. Emma şi Cleo erau de-a dreptul uluite. Se gândeau că nu auziseră niciodată din gura lui Lewis asemenea vorbe. Până atunci chiar nu îşi imaginaseră că băiatul poate fi atât de acid.

— În plus, continuă Lewis uitându-se insistent în ochii lor, dr. Denman este o femeie, Este ceva mai matură decât voi, Ştiaţi asta?

Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse pe călcâie şi dispăru din bucătărie, lăsându-le pe fete cu gura căscată, Cleo îl privea şocată cum pleacă. Niciuna nu se mişcă din loc până când uşa nu se închise în urma lui. Cleo se bucura că plecase. N-ar fi vrut ca el să vadă lacrimile.

Capitolul 10

Lewis se linişti abia când ajunse în parcul de distracţii. De fapt, nici nu-şi putea aminti drumul de la casa Emmei până aici. Îşi dădea seama că alergase ca un nebun pentru că acum îl dureau călcâiele. „Ar trebui să-mi cumpăr nişte pantofi mai buni dacă mai am de gând să alerg în halul ăsta", se gândi Lewis, încercând să se înveselească un pic. Şi totuşi, era foarte dezamăgit de fete, mai ales de Cleo.

„Tocmai ea!" gândi el. „Din toată lumea de pe Pământ, de la ea m-am aşteptat cel mai puţin la aşa ceva. Întotdeauna am crezut că ştie că lupt pentru ea. Cleo ar fi trebuit să-şi dea seama care e adevărul. Întotdeauna i-am vrut binele! Poate că din pricina agitaţiei şi a entuziasmului meu pentru ştiinţă, reacţiile mele au fost un pic exagerate, dar niciodată n-aş trăda-o, iar ea ar trebui să ştie asta!" îşi zise el, rănit.

Fără să-şi dea seama, ajunsese în faţa uşii laboratorului. Îşi risipi gândurile şi bătu la uşă, apoi intră în laborator. Cercetătoarea se afla la masa de lucru, în capătul celălalt al încăperii. Lewis observă că aceasta îşi închise laptopul în momentul în care el intră pe uşă, dar nu-şi bătu capul cu asta.

— Lewis! zise ea surprinsă şi se întoarse în direcţia lui,

— Bună! răspunse el cât se poate de vesel,

— Te-ai întors deja? îl întrebă dr. Denman, ridicând din sprâncene. Părea surprinsă să-l revadă

atât de repede. Tu n-ai viaţă personală?

— Dumneavoastră mă întrebaţi? Doar sunteţi tot timpul aici! replică Lewis şi luă de pe masă un borcan cu o stea de mare conservată în formol. Îl apropie de faţa lui pentru a o putea vedea mai bine.

— Asta este viaţa mea! răspunse ea, zâmbind.

— Eu sper că într-o zi va fi şi a mea! spuse el, punând borcanul la loc, pe masă. Îşi luă apoi un scaun şi se aşeză în faţa ei.

— Poate chiar mai repede decât îţi imaginezi! zise ea, misterioasă.

— Poftim? întrebă el, derutat.

— Lewis! începu ea şi puse de-o parte caietul.

Era clar că avea de gând să discute ceva important cu el.

— Astăzi am primit o bursă foarte generoasă din partea unui concern pentru şase luni de cercetări şi încă într-un domeniu la alegerea mea.

— Chiar aşa? se bucură Lewis pentru ea. Ştia exact ce însemna acest lucru pentru dr. Denman, aşa că îşi imagina cât de încântată trebuia să fie.

— Uau! Felicitări! Aţi meritat lucrul ăsta!

— Vreau să lucrezi în continuare pentru mine! îl întrerupse ea. Tu şi cu mine, Lewis! Asta înseamnă muncă non-stop, călătorii, poate chiar în străinătate.

Aşteptă puţin reacţia lui, după care îl întrebă:

— Ce zici de asta?

— Eu… bălmăji el, neştiind cum să reacţioneze şi ce să spună.

„Un proiect de cercetare pe şase luni!" Toată viaţa visase la aşa ceva, iar acum visul lui devenea realitate! Nu ştia cum să reacţioneze. Şase luni, departe de casă, departe de şcoală, departe de Cleo!…

— Ăăăă, mormăi el.

— Am discutat deja cu profesorii tăi, continuă dr. Denman. Simţea că Lewis era total derutat. Există posibilitatea oficială, iar la notele tale, munca ta va echivala studiile.

— Nu ştiu ce să spun… începu Lewis. Dr. Denman părea că se gândise la toate. Oricum trebuie să vorbesc mai întâi cu…

— Cu părinţii tăi, bineînţeles, spuse ea. Părea să spere că el va fi de acord. Şi totuşi, se arăta foarte înţelegătoare.

— Totuşi trebuie să te hotărăşti până mâine.

Lewis era uluit, Tot ceea ce visase era acum extrem de aproape. Nu trebuia decât să accepte. Trebuia să se hotărască repede. Asemenea ocazii nu apar în fiecare zi. Şi totuşi, nu vroia să arunce cu capul înainte. O asemenea hotărâre putea avea efecte pe termen lung bune şi rele. Tocmai de aceea, Lewis vroia să se gândească mai cu seamă la cele rele,

— Poimâine pornesc spre laboratorul meu din Insulele Galapagos sper că împreună cu tine! explică cercetătoarea, după care complică şi mai mult lucrurile. Acolo va fi baza noastră.

— Ce nebunie! zise Lewis, rezemându-se de spătarul scaunului şi încrucişându-şi mâinile sub cap. Deja visa la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi acceptat. „Insulele Galapagos! Eu pe Insulele Galapagos! Eu şi dr. Denman pe Insulele Galapagos! Şi tot echipamentul de cercetare de care avem nevoie! Ar fi prea frumos să fie adevărat!"

Lewis se opri din visare şi o privi în ochi pe dr. Denman, Aceasta aştepta încordată răspunsul lui.

— Eu… eu cred că trebuie să mă gândesc în linişte la oferta dumneavoastră. Mâine o să vă spun ce am hotărât, zise el. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Observă că i se înmuiaseră genunchii. Toată chestia asta fusese un adevărat şoc pentru el. Era ameţit. Apăsă pe clanţă, apoi se mai întoarse încă o dată, zâmbind spre cercetătoare.

— Mâine aşteptaţi răspunsul meu, da? se mai asigură el încă o dată.

Doar nu poţi şti niciodată, poate înţelesese greşit.

— Mâine, confirmă ea, zâmbind.

Pe Lewis nu-l mai interesa încordarea care se născuse între ei după excursia pe insula Mako. Trebuia neapărat să vorbească cu Cleo, La urma urmei era o hotărâre foarte importantă. Chiar dacă

momentan nu era foarte indicat să stea de vorbă cu ea, Cleo rămânea cea mai bună prietenă a lui. Acum, mai mult decât oricând, avea nevoie de sfatul ei.

Imediat ce părăsi biroul lui dr. Denman, îşi luă telefonul şi formă numărul lui Cleo. O rugă să se întâlnească cu el în parc. La început, fata ezită, dar după ce îi spuse că are nevoie de ajutorul ei într-o hotărâre importantă, Cleo acceptă. Îi promise că va veni cât se poate de repede,

Cleo se ţinu de cuvânt. Era deja în parc când apăru Lewis.

— Ce nebunie! Este incredibil, nu-i aşa? zise ea, imediat ce află de şansa uriaşă ce îi fusese oferită lui Lewis.

Stăteau pe o bancă, legănându-şi picioarele. Soarele arunca ultimele raze ale zilei.

— Cam aşa… Oricum, cred că este o şansă unică, explică Lewis, admirând marea. Era departe de a fi luat o hotărâre definitivă. Chiar dacă o asculta pe Cleo cu mare atenţie şi punea mare preţ pe părerea ei, el se adâncea tot mai mult în lumea lui. Îi vuia capul. Gândurile îi invadau mintea. „Aş putea să fiu poimâine pe vas, în drum spre Insulele Galapagos", se gândi el. „În doar două zile…"

— Şi ce o să faci? îl întrebă Cleo, întorcându-se spre el.

Lewis încercă să-şi alunge toate gândurile şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Nu ştiu… Pentru moment, sunt foarte fericit că mi-a arătat atâta încredere.

— Nu fi naiv! zise Cleo.

„De parcă dr. Denman de asta l-ar fi rugat să participe la proiect. Asta nu are nimic de-a face cu calităţile lui!" se supără ea.

— Ce vrei să spui? o întrebă Lewis, uimit de reacţia ei.

— Chiar crezi că este vorba de calităţile tale? răspunse Cleo, puţin ironică.

Deci între mine şi dr. Denman nu este absolut nimic! se apără el.

„Cleo o fi crezut că este ceva între mine şi dr. Denman", îi trecu deodată prin minte. „Poate că din cauza asta fetele sunt convinse că le-aş înşela. Or fi crezut că m-am îndrăgostit de dr. Denman şi că pentru ea fac tot ceea ce fac!"

— Nu la asta m-am referit, zise Cleo. Gândeşte-te puţin! Cum poţi să ştii dacă nu cumva este vorba doar de acel eşantion de ADN?

„Deci despre asta e vorba!" Lewis simţi cum îi pică vălul de pe ochi. „Asta este! Dr. Denman nu se gândeşte, de fapt, la mine, ci doar la ea însăşi!"

— Nu, zise el cu voce tare. A şi uitat de el…

„De ce nu vrea Cleo să înţeleagă? Aici nu-i vorba de ea şi de chestiunea sirenelor. Oare ar fi atât de ciudat că cineva să vrea să mă angajeze pentru că sunt suficient de talentat?"

Deja îi părea rău că-i ceruse sfatul lui Cleo. Totuşi, îi mai dădu o şansă.

— Tu cum ai proceda? întrebă el.

— Păii… După cum spui şi tu, e o şansă unică! concluzionă Cleo. Ea se gândea cum ar reacţiona în locul lui. Şi este exact ce ţi-ai dorit tu dintotdeauna.

Cleo încerca să fie cât se poate de obiectivă. Enumeră avantajele şi dezavantajele cu grijă, aşa cum şi Lewis ar fi făcut-o pentru ea, dar, oricât s-ar fi străduit, un singur lucru îi întuneca gândurile. Cum avea să fie viaţa ei fără Lewis? El nu ar mai fi fost lângă ea atunci când ar fi avut nevoie de un sfat. Nu ar mai fi făcut-o să râdă când ar fi fost necăjită. Fără Lewis, ea n-ar mai fi avut cui să-i împărtăşească secretele.

Bineînţeles, nu ar fi putut să-i ceară să rămână pentru ea. Şi totuşi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât înţelegea ce mult însemna el pentru ea. Ideea asta îi înceţoşa gândurile şi nu mai putea fi obiectivă, în afară de asta, mai era ceva, un lucru care depăşea prietenia lui Lewis. Ea îndrăgea momentele în care el era lângă ea. Părea iraţional şi nebunesc, dar nu cumva se îndrăgostise de Lewis?

„Este ridicol!" gândi ea. „Ţin la el ca la un bun prieten" îşi zise, încercând să gândească limpede. Orice ar fi fost însă, nu i-ar fi plăcut ca Lewis să plece.

— Dar tu ce părere ai? Nu există nimic aici care te-ar putea opri? întrebă ea plină de speranţă, privindu-l în ochi.

„Poate că şi el gândeşte ca mine!" îi trecu prin minte. Poate că ar vrea să plece, dar se gândeşte că nu poate sta fără mine sau fără prietenii lui, în general.

Lewis tăcu, dar Cleo îşi dădu seama că el se gândea la întrebarea pe care i-o pusese.

„Doamne! Fă, te rog, să existe ceva care să-l oprească!” îşi dorea ea, din tot sufletul.

— Păi da… De fapt… începu Lewis, părând că ideea prinde contur.

Cleo îi zâmbind încurajator, „Spune, Lewis!” gândi ea. „Spune că există ceva care te opreşte să pleci! Spune că există cineva pentru care vrei să rămâi!”

— De fapt, ai dreptate. Nimic nu mă ţine aici! îşi încheie el fraza. O să plec!

Se ridică hotărât,

— Mulţumesc, Cleo, mai adăugă el.

O privi scurt, apoi plecă, fără să se mai uite înapoi.

Pentru a doua oară în aceeaşi zi, Cleo era mulţumită că Lewis nu-i putea vedea reacţiile la vorbele pe care le rostea.

„Poate că l-am înţeles greşit”, se gândi ea. „Poate că nu-l interesez deloc aşa cum mi-am imaginat. Dacă el este în stare să ia atât de repede o hotărâre, atunci am fost o proastă să-mi imaginez că ar fi putut rămâne aici pentru mine. Înseamnă că Emma, Rikki şi cu mine am rămas pe cont propriu. În ceea ce o priveşte pe această dr. Denman, l-a vrăjit cu totul pe Lewis. Trebuie să găsesc o cale de a rupe blestemul ăsta… Dar cum?”

Capitolul 11

Cleo ajunse la uşa laboratorului. Inima îi bătea nebuneşte. „Este singura mea şansă”, îşi zise ea. „Dacă pot să aflu ce face cu adevărat dr. Denman aici, poate că o să-l pot convinge pe Lewis că se-nşală, Tot ce trebuie să fac este să intru în laborator…”

Trase adânc aer în piept şi deschise uşa. Constată uşurată că nu era nimeni înăuntru.

— Puh!

Cleo se adună repede şi încercă să-şi potolească bătăile inimii.

Foarte încet, cu un sentiment de déjà-vu, închise uşa laboratorului în urma ei. Se furişă apoi către celălalt capăt al încăperii. Laptopul lui dr. Denman era deschis! „Ia să vedem cu ce-şi ocupă timpul cu adevărat dr. Denman”, se gândi ea.

Mişcă puţin mouse-ul calculatorului şi monitorul se lumină instant. Găsi deschis un document şi începu să-l citească cu atenţie, Rostea fiecare cuvânt cu voce tare, ca nu cumva să uite ceva.

— Trebuie doar să adăugăm apă. Fenomenul mutaţiei celulelor, era scris negru pe alb. O, nu!

Tocmai în acel moment auzi uşa deschizându-se şi tresări de spaimă. Cu o mişcare bruscă, închise laptopul şi se întoarse cu tot cu scaun.

În spatele ei se afla Bruce, unul din paznicii parcului de distracţii.

— Cleo! zise el vizibil surprins, Ce cauţi tu aici?

— Ăăă… eu… îmi aşteptam un prieten, răspunse ea pe un ton cât se poate de nevinovat. „Nu pot să-l las să creadă că aş putea căuta ceva prin laborator”, se gândi ea.

— Îmi pare rău, dar nu poţi face asta aici, îi explică Bruce. Am indicaţii stricte din partea lui dr. Denman. Astăzi se vor scoate din laborator o mulţime de aparate scumpe.

— O, zise Cleo, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Am înţeles.

— Şi Cleo, mai adăugă Bruce în momentul în care fata trecu pe lângă el. Nu vreau să te mai prind vreodată în laborator.

Cleo zâmbi cât de gingaş putu, îşi coborî privirea şi o zbughi pe rampă în jos spre bazinul de cercetări. Oricum, văzuse suficiente dovezi. Era foarte clar: documentul deschis pe laptopul lui dr. Denman dovedea faptul că aceasta se afla în posesia probei de ADN şi o cerceta pentru a o da publicităţii.

Cleo voia să ajungă la Lewis cât mai repede. Trebuia neapărat să-i spună ce descoperise. Trebuia să afle cine era, de fapt, cercetătoarea asta, înainte de a porni cu ea la drum.

Capitolul 12

Cleo era extrem de frustrată. Se afla în cafeneaua Juicenet, la aceeaşi masă cu Lewis, şi ar fi vrut să povestească în gura mare tot ce se întâmplase. Văzând însă mulţimea din jurul ei, se abţinu, Figura lui Lewis o scotea din minţi. Ori de câte ori i-ar fi explicat, orice i-ar fi spus, oricum i-ar fi repetat ce citise pe laptopul lui dr. Denman, el nu voia să creadă.

În momentul în care Emma şi Rikki aflară despre ce e vorba, înţeleseră importanţa veştilor proaste. Lewis, în schimb, îi ţinea o predică despre faptul că ea habar n-avea ce văzuse în laborator. Lui Cleo îi venea să-nnebunească!

„Poate ajută dacă îi dau una în fluierul piciorului", se gândi ea exasperată. „Poate că asta l-ar trezi puţin!"

— Arăta exact ca un articol pentru o revistă ştiinţifică, insista ea. Este exact subiectul despre care vorbeşti şi tu tot timpul, Lewis. Şi ştii că ea este încă în posesia probei de ADN? Era într-o cutie mică albă.

— Deci Lewis? întrebă Emma foarte serioasă.

— Nu-i nimic adevărat, răspunse Lewis cu încăpăţânare, rezemându-se de spătarul scaunului, sigur de sine.

— Dar părea că a studiat acea probă şi că a făcut chiar anumite teste, adăugă Cleo, pierzându-şi deja răbdarea.

— N-ar face aşa ceva, răspunse Lewis.

Dădu din cap şi se aplecă de parcă aşa ar fi putut fi mai convingător.

Rikki oftă frustrată. Îi spusese lui Cleo de la bun început că era o pierdere de vreme să încerce să-l convingă pe Lewis, El, pur şi simplu, nu voia să audă nimic rău despre dr. Denman. Şi totuşi, Cleo insistase să-i acorde o şansă.

— Ia-te după fapte, Romeo, îl atacă ea, aplecându-se peste masă.

— Fapte? sări el. Nu aveţi niciun fel de dovezi concrete. Cleo, tu ai citit ceva ce nu ai înţeles.

— Am înţeles suficient cât să-mi dau seama despre ce este vorba, răspunse fata fără ezitare şi-şi încrucişă braţele pe piept.

„De ce mă tratează ca pe o proastă?" se gândi ea. „Nu merit asta! Şi cu atât mai puţin din partea lui Lewis!"

— Aşa şi? argumentă Lewis, Poate că am influenţat-o eu în vreun fel. Eu am o personalitate impresionantă.

— Ha! izbucni Rikki.

— Altfel de ce ar avea nevoie de mine în călătoria de cercetare, continuă Lewis, ignorând-o pe Rikki. V-aţi gândit vreo clipă ce motiv ar fi putut avea să-mi propună aşa ceva? Poate că… preţuieşte părerea mea.

— Şi talentele tale de femeie de serviciu, îl atacă Rikki din nou.

Lewis o privi fără să scoată o vorbă. Era deja mai mult decât putea suporta. Faptul că prietenele lui nu mai aveau încredere în el era una, dar să-l ia peste picior era inacceptabil. Fără un cuvânt, sări de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, dădu cu furie la o parte perdeaua de mărgele şi aproape că se ciocni de un client care încerca să intre în cafenea.

La masa fetelor se lăsă o linişte stânjenitoare. Niciuna dintre ele nu era capabilă să dea glas faptului că situaţia era mai mult decât periculoasă. Nu doar că dr. Denman era în posesia probei de ADN, acum nici Lewis nu se mai afla de partea lor.

— A înnebunit, şopti Rikki. Complet!

Emma dădu din cap.

— Trebuie să facem cumva să intrăm în laborator, zise ea, dusă pe gânduri.

În ceea ce le privea, nu exista decât o cale de a ieşit din situaţia asta tâmpită

— Iar pe aceasta n-o puteau urma decât ele însele. Un lucru era foarte clar – Lewis era un caz pierdut, Singura lor şansă era să recupereze lama cu proba. Dacă aveau noroc, cercetătoarea avea să descopere lipsa ei abia când se afla pe drum.

— Ăăă… stop, zise Cleo. Voi trebuie să faceţi asta. Eu îmi pierd locul de muncă dacă mă mai

prinde cineva acolo.

„Aşa este”, se gândi Emma. „Cleo are dreptate. Nu-i cazul ca ea să-şi mai piardă şi locul de muncă. Rikki şi cu mine o să ne descurcăm şi singure cumva.”

Capitolul 13

Înotând lângă Emma, Rikki şi-ar fi dorit să fie şi Cleo cu ele. Cleo cunoştea parcul de distracţii mult mai bine decât ele. Dacă greşeau drumul, puteau rata şansa de a o mai prinde pe dr. Denman, înainte de a încărca toate echipamentele pe navă. Aşa că nu aveau timp de pierdut.

Aveau o singură şansă. Totuşi, Rikki era convinsă că vor reuşi, chiar şi fără Cleo. Trebuiau doar să găsească ecluza care unea bazinele parcului cu marea. Apoi puteau înota nestingherite prin bazinul de cercetare a delfinilor.

Rikki se uită după Emma. Aceasta înota pe cealaltă parte a peretelui de stâncă, pentru a găsi intrarea. Se despărţiseră pentru a câştiga timp, iar aşa ar fi putut găsi mai uşor ecluza. Din păcate, Emma nu părea să aibă prea mult succes. Distanţa dintre cele două fete se micşorase. Rikki avea senzaţia că pierduseră ceva din vedere, aşa că lovi puternic din coadă şi cercetă încă o dată în amănunt o deschizătură în stâncă, pe care nu o luase în serios ceva mai devreme. Corect!

Tocmai acolo, în spatele unei tufe de alge se afla un grilaj de fier. „Bingo!” se bucură Rikki şi-i făcu semn Emmei.

Bineînţeles că ecluza era închisă. Emma se uită cu atenţie în jur. Poate mai era o cale. În schimb, găsi ceva care semăna cu o pârghie. Trase de ea, încercându-şi norocul. Perfect! După smucitură puternică, porta se deschis cu un zgomot înfundat. Drumul le era deschis!

Rikki o ajută pe Emma să mărească deschizătura, ca să poată trece amândouă. Apoi închiseră grilajul, ca să nu poată ieşi delfinii.

Tunelul din spatele porţii era foarte scurt, astfel că fetele ajunseră curând în reţeaua de bazine a parcului. Se deplasau cu grijă, pe margine, doar prin zonele umbroase. Comparativ cu oceanul, unde ele înotau de regulă, bazinele nu erau foarte adânci, iar ele nu voiau să fie descoperite.

Traversară cu atenţie bazinele unul după altul, până când ajunseră într-unul în care înota doar un singur delfin simpatic.

„Ăsta trebuie să fie bazinul de cercetări”, îşi spuse Rikki, „Cleo ne-a povestit că aici se află un singur delfin. Marge se numeşte, dacă nu mă înşel.”

Zâmbi în momentul în care delfinul o împinse uşor cu botul, vrând să se joace.

„Îmi pare rău, Marge. O să ne jucăm altă dată. Acum trebuie să rezolvăm ceva foarte important.”

Deodată, Emma o apucă de mână şi îi arătă un podeţ care se afla chiar deasupra lor. Prin luciul apei, Rikki recunoscu silueta lui dr. Denman, care se plimba de colo-colo, pe marginea bazinului. Din câte îşi dădeau seama, cercetătoarea aduna tot felul de materiale de lucru într-un colţ al bazinului. Rikki zâmbi. Ajunseseră la timp. Îi făcu un semn scurt Emmei. Apoi înotară amândouă spre suprafaţă şi scoaseră cu grijă capetele din apă. Tocmai în acel moment se auzi o voce.

— Dr. Denman, îl auziră pe Lewis strigând.

El venea din direcţia opusă.

— Lewis, răspunse dr. Denman dintre cutii.

— Împachetaţi deja? o întrebă el, ajuns chiar lângă cele două sirene.

Fetele nu-l vedeau prea bine din poziţia în care se aflau, dar îl auzeau foarte clar.

— Păi da, mâine vreau să plec devreme, îi explică ea.

— Mda, începu el şi-şi scoase pălăria demodată. Ascultaţi! Puteţi să-mi răspundeţi foarte sincer la o întrebare?

Rikki şi Emma se uitau uimite una la alta. „Ce-o fi având de gând Lewis?” îşi zise Rikki. „Obişnuieşte să vorbească aşa doar când este nesigur pe el.”

— Bineînţeles, spuse cercetătoarea, fără să clipească, în timp ce ridica o cutie pe care scria Echipament.

Lewis o privi îndelung. Nu părea foarte sigur că vrea să deschidă subiectul. Apoi ridică scurt din umeri, de parcă ar fi vrut să se încurajeze singur.

— Aţi păstrat cumva preparatul meu? o întrebă el fără ocolişuri.

— Da, explică dr. Denman, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Ăăă, tocmai aţi spus „Da”? bălmăji al, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Se aşteptase ca cercetătoarea să nege lucrul ăsta şi să aibă tot felul de scuze şi de explicaţii pregătite. Dr. Denman n-ar fi trebuit să afle că el nu are încredere în ea, însă acum Lewis rămăsese fără cuvinte. Ea spusese, pur şi simplu, „Da”.

— Da, aşa este, întări ea încă o dată, fără să clipească, Este printre probele luate pentru insula Mako, iar într-o zi, Lewis, sper că-mi vei spune de unde o ai.

— Ăăă… mormăi Lewis, neştiind cum să reacţioneze.

Emma şi Rikki se apropiară şi mai mult de margine. Dr. Denman tocmai recunoscuse că luase proba! Asta o ştiau deja de la Cleo, care citise articolul, dar tot nu-şi imaginaseră că cercetătoarea avea să recunoască atât de cinstit.

Şi culmea era: nici măcar nu-şi ceruse scuze! În afară de asta, cutia cu probe se afla la doar câţiva metri de ele.

„Dac-aş putea ajunge la cutia aia”, se gândi Rikki. „Atunci, toată nebunia asta ar lua sfârşit!”

— Lewis, o auzi din nou pe dr. Denman. Această probă este ceva ieşit din comun – celule care îşi modifică structura complet la primul contact cu apa.

Cu un ochi aţintit spre cercetătoare, Rikki începu să se ridice din apă. Se apropie uşor de cutii…

— Aşa ceva este imposibil, zise Lewis, moment în care zări mâna lui Rikki pe marginea bazinului.

— Este imposibil, răspunse dr. Denman. Şi totuşi asta se întâmplă, adăugă ea.

Se întoarse spre cutii gesticulând. Lui Lewis i se opri inima-n loc, Din fericire, Rikki îşi retrăsese mâna la timp. Sirena nu se mai vedea.

— Nu pot să explic fenomenul, continuă cercetătoarea, aplecându-se să ridice o cutie. Trebuie să mai efectuăm o serie întreagă de teste.

— Mi-aţi furat-o, zise Lewis calm, obligând-o să-l privească în ochi.

Asta era şansa lui Rikki, Ea întinse mâna după cutie, dar nu suficient de repede. Când să iasă din apă, dr. Denman se întoarse din nou.

N-avea de ales, aşa că se ascunse din nou sub oglinda apei. Cutia era ca şi pierdută. Lui Rikki i se părea la fel de îndepărtată ca şi Insulele Galapagos. De frustrare, scoase un strigăt pe fundul bazinului, dar pentru că nu voia să piardă nimic din discuţie, se întoarse din nou la suprafaţă.

— Lewis, îmi pare rău că nu am fost sinceră cu tine, zise dr. Denman.

Ea ţinea cutia deja în mână şi stătea chiar în faţa lui Lewis. Îl privea serioasă.

— N-am avut nicio clipă intenţia de a te lucra pe la spate, continuă ea. De ce crezi că vreau să vii cu mine?

— O fi datorită şarmului meu? răspunse el, plin de speranţă.

— Lewis, crezi că mai poţi face rost de asemenea probe? insistă ea.

— Pot să am încredere în dumneavoastră? o întrebă el, în schimb.

— Poţi să ai încredere că sunt o bună cercetătoare, răspunse ea, bătându-l pe umăr. Cred în talentul tău.

— Drăguţ din partea dumneavoastră, constată el, după care se întoarse spre bazin.

— Vei veni mâine cu mine? continuă dr. Denman, urmărind-i mişcările.

— Pot să văd rezultatele? zise el, ignorând întrebarea ei.

— Evident, răspunse ea scurt.

— Atunci, nu voi pierde o asemenea ocazie.

Rikki şi Emma auziseră destul. Lewis era ca şi plecat, iar ele nu reuşeau să înainteze deloc. Aparent rataseră şi ultima ocazie. Amândouă alunecară pe fundul bazinului şi înotară fără o vorbă înapoi în ocean. Aproape că simţeau cum se apropie catastrofa. Niciuna dintre ele nu voia să dea glas la ceea ce simţeau.

Lewis, în schimb, nu era nici pe departe atât de sigur. În momentul în care dr. Denman

recunoscuse că îi furase proba, el îşi schimbase radical părerea despre ea. N-o mai vedea ca pe un geniu generos, care îl lua cu ea ca să-l iniţieze în tainele ştiinţei. În ochii lui, devenise doar o hoaţă josnică şi n-avea de gând să mai petreacă prea mult timp în preajma ei. Îi repugnase modul în care ea îi pusese mâna pe umăr. Cică ar fi putut avea încredere în ea ca om de ştiinţă! Ha!

Cu zece minute în urmă, o asemenea atingere l-ar fi măgulit dar după ce aflase de furt, nu-l mai interesa. Să-şi petreacă şase luni din viaţă cu femeia asta pe o insulă, într-o staţie de cercetări? Nu, Lewis nu mai era deloc încântat de perspectivă trebuia să se gândească foarte serios la asta.

Capitolul 14

A doua zi, Cleo, Emma şi Rikki se întâlniră foarte devreme în parc. Era o dimineaţă frumoasă, însorită, răscolită de o briză răcoroasă. Cleo stătea zgribulită pe drumul care ducea spre plajă şi-şi strânse mai bine jacheta pe ea. N-o încălzea prea tare, dar măcar ştia că nu mai tremură din cauza frigului.

Emma şi Rikki stăteau pe o bancă, rezemându-se una de alta – era mai confortabil aşa.

— N-am închis un ochi toată noaptea, zise Cleo cu un aer trist şi se aşeză lângă prietenele sale.

— Nici eu, răspunseră Rikki şi Emma la unison.

— Sunteţi conştiente de faptul că la un moment dat o să îl facă să îi dezvăluie secretul, nu? întrebă Emma resemnată şi-şi trase şi ea mânecile jachetei.

— Ce secret? întrebă Cleo îndurerată.

— Păi, de unde a făcut rost de ADN, explică Emma necăjită.

„Parcă m-aş fi putut referi la altceva?" Nu voia să se supere pe Cleo, dar situaţia era frustrantă. „Eram atât de sigură c-o să putem recupera proba." Când văzuse însă mâna lui dr. Denman pe cutie, chiar lângă Rikki, aproape că făcuse infarct. Nu exista cale de scăpare. Degeaba îşi bătuse capul toată noaptea să găsească o metodă… ştia că orice încercare de a pătrunde în laborator era sortită eşecului. Având în vedere ghinionul care părea să le urmărească de câteva zile, cu siguranţă, ar fi fost prinse şi poate chiar şi arestate. Aşa că, pentru ce? Totuşi, trebuiau să recunoască nu putea fi mai rău de-atât.

— Trebuie să recuperăm preparatul, mormăi Rikki uitându-se în gol.

Părea să aibă un nou plan.

— Lewis nu ne-ar trăda pentru nimic în lume, zise Cleo din ce în ce mai optimistă. Nu-i aşa?

— Încetează să te mai gândeşti la bunătatea oamenilor, Cleo! o certă Rikki. Ne-a trădat deja demult, numai că tu nu vrei să recunoşti. De ce?

— Pur şi simplu, nu pot să-mi imaginez aşa ceva, răspunse Cleo, înviorându-se deodată.

„Nu, n-a făcut asta", se încuraja ea. „Nu Lewis. Nu Lewis al meu. Nu cred că ar putea face aşa ceva. Totuşi, din ceea ce spun Emma şi Rikki, se pare că el a stat resemnat pe marginea bazinului şi a acceptat totul. Se pare că a înghiţit chiar şi faptul că dr. Denman a furat proba. Toate astea n-au sens! Lewis pe care îi cunosc eu nu ar fi acceptat niciodată aşa ceva. Lewis pe care îl cunosc eu nu ar putea petrece şase luni alături de cineva care s-a comportat atât de mizerabil."

Cleo trase concluzia că ceva era putred în toată chestia asta. Pur şi simplu, ceva nu ieşea la socoteală. Lewis, pe care ea îl cunoştea atât de bine, n-ar fi înghiţit aşa o poveste. De un lucru era însă sigură: Lewis era prietenul ei. Dacă era ca el să aibă vreodată nevoie de prieteni adevăraţi, acesta era momentul.

— Lewis… este prietenul nostru, zise ea cu hotărâre.

Apoi se ridică şi plecă în direcţia portului.

— Unde pleci? o întrebă Emma uimită.

— Să vorbesc cu Lewis, îi strigă Cleo peste umăr, fără să se oprească din mers.

Părea să fi luat o hotărâre de nezdruncinat. Nimeni n-ar fi putut să o oprească din drum.

— Chiar dacă este pentru ultima dată!

Rikki şi Emma priveau în urma ei. Nu ştiau ce să creadă despre decizia lui Cleo.

Deodată, fata se opri şi se întoarse.

— Ei? strigă ea plină de speranţă.

Emma şi Rikki se uitară una la alta, de parcă ar fi spus: „Avem de ales?” Amândouă erau conştiente că exista doar o şansă minusculă. Foarte probabil că Lewis şi dr. Denman deja părăsiseră portul. Şi totuşi mai aveau o sclipire de speranţă. Îşi luară lucrurile la repezeală şi fugiră să o prindă din urmă pe Cleo. Dacă se grăbeau, poate că ajungeau totuşi la timp.

Capitolul 15

Fetele fugiră înspre port, spre locul în care văzuseră ultima dată ambarcaţiunea lui dr. Denman. Mai aveau doar câţiva paşi de străbătut, când se opriră brusc. Locul de ancorare era gol.

Cu respiraţia tăiată, Emma, Rikki şi Cleo priveau în urma micuţei ambarcaţiuni, care abia se mai zărea. Ultima lor speranţă luase calea oceanului…

— Aceea este barca ei, oftă Emma, lovind furioasă pământul cu piciorul.

— Haideţi, să mergem! zise Cleo poruncitor, la fel de hotărâtă ca mai devreme. Dacă cineva poate să-i ajungă din urmă, atunci noi suntem acelea.

Îşi dezlegă şireturile – era clar că voia să sară în apă.

— Stai, o opri Rikki, apucând-o cu blândeţe de mână. Cred că, în felul ăsta, secretul nostru va fi dezvăluit definitiv, nu-i aşa?

— O! exclamă Cleo.

Rikki avea dreptate. Nu era tocmai o idee bună să înoate în urma navei.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, dar ce să facem, îi lăsăm să plece aşa? se smiorcăi ea, urmărind nava cu privirea.

Ştia că în felul acela şi Lewis avea să dispară din viaţa ei.

— Despre ce vorbiţi? se auzi deodată vocea lui Lewis în spatele lor.

— Păi, pleci aşa fără să ne… Lewis! strigă Cleo, luminându-se la faţă.

El îi zâmbea cu drag.

— Dar n-ai plecat!

— Bun simţ al observaţiei, Cleo. Sunt impresionat, răspunse el glumind, pe acelaşi ton cu care fetele se obişnuiseră.

Stătea cu mâinile în buzunare, sprijinit de o geamandură. Părea că stătea acolo de când lumea.

Zâmbi şi scoase din buzunar cutiuţa cu preparatul, pe care îl întinse fetelor cu gestul unui magician.

— L-ai recuperat! ţipă Emma fericită.

— Deci n-ai căzut în capcană? Întrebă Rikki sceptică.

Încă nu era pregătită să lase garda jos. Nu prea îi venea să creadă că Lewis rezistase farmecelor cercetătoarei.

— Glumiţi? răspunse Lewis. Credeţi că mă las păcălit de afirmaţia că aş fi un cercetător genial? Vă rog!

— Ce s-a întâmplat cu documentaţia? Şi cu chestia pe care am văzut-o eu? întrebă Cleo agitată.

Parcă nu-i venea să creadă ce-i vedeau ochii şi ce-i auzeau urechile. Tocmai în clipa în care crezuse că cel mai crunt coşmar avea să devină realitate, s-a trezit şi a revenit printre cei mai dragi prieteni. Lewis era aici, iar dr. Denman nu părea să fi însemnat vreodată ceva pentru el. Părea prea frumos ca să fie adevărat şi totuşi, aşa era.

— Când va încerca să deschidă fişierul, va constata că s-a pierdut. Vai! explică Lewis. Rikki îl răsplăti cu un zâmbet plin de recunoştinţă.

Spera că a convins-o şi pe ea că lucrurile se îndreptaseră.

— Nu, dragele mele, eu consider că nu mai există nicio relaţie între mine şi doamna doctor.

Cleo îl privea mândră. Ştia exact ce însemna această decizie pentru el şi cât de greu trebuie să-i fi fost să renunţe la oferta cercetătoarei.

„Oportunitatea asta era exact ceea ce şi-a dorit dintotdeauna”, se gândi ea. „Iar el a renunţat pentru noi doar pentru a ne proteja secretul. Sunt atât de fericită că îl pot numi din nou prietenul

meu. În afară de asta, e foarte simpatic cu pălăria asta pe cap!”

— Mă bucur că eşti aici, Lewis, zise ea şi se repezi să-l îmbrăţişeze, fără să ţină cont de nimeni şi de nimic.

Şi Lewis simţea la fel, dar parcă îmbrăţişarea nu i-a ieşit aşa cum şi-ar fi dorit, aşa că încercarea se termină cu o caldă strângere de mână. „Până la urmă, nu-i chiar atât de rău”, se gândi Cleo. Pur şi simplu, se bucura să-l aibă pe Lewis din nou lângă ea – Lewis al ei, aşa cum şi-l dorea.

— Mulţumesc, Cleo, zise Lewis timid.

Cât de palpitant este să iei decizia corectă!